

د معجزې ټيږه

ناول

ليکوال: موريس لبنان

ژباړه: نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۹۳ ل

Ketabton.com

ژباړه نصير احمد احمدي

WWW.SAMSOOR.COM

دمعزې ټيږه

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پوليسي او جينايي ناولونه مې تر نورو زيات لوستل، بيا يوه ملگري يو جينايي ناول راكړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخيست او د كتاب له اصلي كركټر (ارسن لوپن) سره مې مينه پيدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امريكايي فيلمونو د پوليسي كركټر (جيمز باند) غوندې يو مشهور كركټر دى او فرانسوي ليكوال (موريس بلان) په خپلو ډېرو جينايي ناولونو كې همدا كركټر لوبولى دى. د (موريس بلان) نور جينايي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخيست. څه موده مخكې پخوانيو خيالونو په مخه كړم، د همدې ليكوال كتابونه مې سترگو ته ودرېدل، فكر مې وكړ چې ښكلي او له پېښو ډك جينايي ناولونه يې ليكلي دي، راځه! يو ترې وژباړه. يو څو په پښتو كې ډېر كم جينايي او پوليسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلك د نورې دنيا له پوليسي او جينايي ادبياتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنايت او جنايتكارو نه به يې لا ډېره كركه وشي. كه مو خوښ شو، راته ووايست، د ارسن لوپن نور كتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزې.

مننه

نصير احمد احمدي

۱۔ ورونیک دوهرژمون:

ورونیک خپلې اوبښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته يې وکتل. په غريو کې يې وويل:

— هونوريک، خبرو دې ووېرولم، ووايه! زما پلار دې په خپلو سترگو وليد؟

هونوريک د سارک د جزيرې يوه ځوانه ميرمن وه. دې د کاسکي د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې يې د معصوميت ښې له ورايه ښکارېدلې.

هغې يوه سره سا وایسته، ويې ويل:

— ميرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزيرې اوسېدونکي مرگ په خپلو سترگو ويني؛ يواځې يوه مياشت مخکې جزيرې ته يو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چانه دی ليدلی، خو په خلکو کې گونگوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانيانو له ډلې يو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنگله کې يو، دوه مړي ونه موندل شي.

ميرمن هونوريک غلې شوه، ورونیک ته يې وکتل، ويې ويل:

— د دې جزيرې په يوه متروک کور کې د څلورو صليبونو ښه وليدل شوه؛ دا صليبونو په وينو ککړ وو؛ لاندې يې يوه جمله ليکلې وه:

«څلور صلیبه — څلور جنازې» په بل کور کې يې څلور کسه پر صليب راځړولي وو، له دوی سره هم يو يادانت پروت و: «د مړو دا شمېره بايد دېرشو ته ورسېږي». اوس د جزيرې د اوسېدونکو په مينځ کې وحشت پروت دی؛ يوه مياشت مخکې له دې جزيرې څخه د وتلو هڅې پيل

شوې؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزيره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سيورو هم وېره لري. هو رښتيا، تېره اونۍ له خپلو څو ملگرو سره له جزيرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وږه خور مې د جزيرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوريک غلې شوه، ورونيک ته يې وکتل، د هغې په سترگو کې اوبښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې ميرمن وه؛ زيرې سترگې يې درلودې، خو په دې ښکلو سترگو کې درد او اندېښنه له ورايه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلټوب کې تردې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت يې د بوهام په ښار کې له يوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونيک ته يې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا يې څه کول، خو د ورونيک د پلار (کنت هرژمون) د ټينگار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی يې پيدا شو چې نوم يې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونيک پلار او د هغې خاوند په پيل کې يو بل ته گران ول، خو وروسته يې تر مينځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله يې يو بل په سپکو ټکو ياد کړل. ورونيک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ يواځې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مينځ توره پيشو تېره ده. دا وېره يې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترگې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تېره چاره ښکارېدلې. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټري کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، دروند سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه ېې سده پرېوته. کله چې يې سترگې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترگې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک وروښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

—شکر چې ژوند يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونۍ تېر کړ، په سترې غږ يې وويل:

—هو، سا راکې چلېږي.

ورونيک وويل

—دا جنايتکار چېرته لاړ؟

—بيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

—ولې؟

د پلار تندي يې گونځې پيدا کړې:

—لورې، هيله کوم، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

ورونیک یو ناخاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.

کنت هرژمون وویل:

—نور به هغه دلته رانه شي.

بنځې په ژړا کې وویل:

—هیله کوم، علت یې راته ووايه.

پلار یې وویل:

—ورسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا

ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د

پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشو ساعتونو

ونیول شي او خپله سزا به وويني.

د ورونیک چیغو زور واخیست:

—اه، نو زما زوی فرانسوا به یې پلاره شي!

د کنت هرژمون د تندې گونځې لاپسي ژورې شوې:

—هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.

بنځې په ژړا کې وویل:

—نور څه نه شې ویلی؟

—نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله

پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووايم، زړه به دې له وېرې

وچاودي.

سړی غلی شو، لارې یې توکړې؛ وینه پکې گډه وه؛ ویې ویل:

—له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په موږ کې باید یو مړشي، زه یا

ورسکي.

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ور ولېده:
_اِه! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې
تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووايه! زه باید په دې خبرو
پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
_دا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه
کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د
وکړي چې زما اندېښنه بې ځایه وي.
_پلاره! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږي؟
کنت هرژمون په خبره کې ور ولوېد:

_هو، خو که له زندان وتښتي، بیا!
یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه
له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوې فرانسوا راتلونکي
یې زړه خوړ.
کنت هرژمون وویل:

_ورونیک، غوږ ونیسې چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترگې ورواړولې.
پلار یې وویل:

_زما او د ورسکي د جگړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم
چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه
لیري پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له
نیکونو راپاتې دی.

ورونیک و پوښتل:

—او ته؟

—له فرانسوا سره د سارک جزېرې ته ځم.

ورونیک په حیراني ویل:

—د سارک جزیره؟

—هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزېرې ساحل له اوارو تېرو ډک دی. له لوړو-ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېرې او شنه ځنگلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېرې ورځي او بس.

ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:

—خو ته ولې دې جزېرې ته ځي؟

—دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تنبټولو له پاره یو څه وکړي.

—نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟

—دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزېرې ته راشي.

ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي. میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه پوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

فرانسوا سره د سارک جزيرې ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورته، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.

خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه بېړۍ چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنگله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيرې په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې گرځي. داسې لکه د يوه لوی گنج په پيدا کولو پسې چې سرگردانه وي.

د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډې پر سرو؛ په دې کور کې يو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومیده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښوونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پرمخ وړل.

استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا ورباندې گران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لورمین دی. خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له ورونيک سره د واده غم وځوري.

پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې گونگوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند گواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله یې ورونيک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې میرمن هونورین وه چې ورونيک ته یې د جزېرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

—میرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د بڼه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرتمبه سپړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنگله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چیغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکي غبرونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

—نو په ځنگل کې غله دي؟

نه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنگه به يې وينې؛ د جزيرې
اوسېدونکو ته چې د زمري زړه هم ورکړې، نو ځنگله ته د تلو جرات نه
لري.

ورونیک په خبره کې ورو لوبده:

بنه، نو هغه غږونه د څه وو؟

هونورين وويل:

د جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تېستېدل!

او پلار مې پاتې شو؟

هو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې بنه زيری دی، غله به پوه
شي چې په دې جزيره کې د لوتلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به
بې له دې جزيرې ورک کړي.

او فرانسوا څه کوي؟

هغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په
وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونیک سره ساه واخيسته، ويې ويل:

بايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوی وژغورم.

د هونورين سر وځپد:

خو په دې شرط چې تر اوسه ژوندی وي.

ورونیک فکر په مخه کړه؛ له نيولې څپرې څخه يې داسې ښکارېدل چې
ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولی دی؛ وروسته يې سر هسک کړ:

څه وخت حرکت کوو؟

سبا سهار

ورونیک وویل:

— هونورین! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملگری مې دی، پاتریس بلوال نومېږي. پخوانۍ تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرن ورته وایي، خوزه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

— ارسن لوپن؟ هغه خو مې شوی.

— نه، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلستیا کې دن لوی پرن راوپېژاند، مامان کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

— ښه، له دې سړي څه غواړې؟

— پاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته راسره وکړي.

— په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزېرې ته راغواړې؟

— هو.

— او که ستاسو خبره ونه مني، بیا؟

— ارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

— په هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنبې خبره

واوښته، بیا جزېرې ته تر بلې اونۍ کومه بېرې نه ځي.

— سمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو

وي.

ورونیک دا وویل؛ پر څوکی کېناسته؛ قلم او کاغذ یې وړ واخیستل؛
ویې لیکل:

بناغلي پاتریس بلوال:

تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې
فرانسوا د سارک په جزیره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې
سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه
هیله کوم چې خپل ملګري بناغلي لوی پرنا ته ووايست چې د مرستې له
پاره جزیرې ته راشي.

په درنښت

ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبونه!

د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د گلژمون له ځنگله تېر
شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنگل په څنډه کې یو متروک
کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب ښوونکو شپې تېرولې، خو
اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.

ورونیک او د هغې د سفر ملګري دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر منځ
ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو خبرو یې داسې برېښېدل
چې د خوشالۍ خبره نه ده.

ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:

_ څه خبره ده؟

ښځې خپل سرو ښور او:

—ورشئ، په خپله يې وگورئ!

ورونیک او هونورین، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مینځ کې یې لار وایسته؛ د دهلیز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ یو ناڅاپه یې رنگونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صلیبه بنکارېدل؛ پر هر صلیب یو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ یې پر وینو دا جمله لیکلې وه:

«د دېرشو اجسادو جزیره— څلور صلیبه د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړې زموږ په اسرارو پوه شي.»

د ورونیک لینګې ولږېدل؛ لاس یې پر دېوال ولگاوه؛ هونورین تر مټ ونيوله او په زحمت یې له ګڼې ګوڼې راوايسته. ساحل ته نږدې پر یوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورین وویل:

—ورونیک، وگوره، څه درته وایم! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي باید دېرشو تنو ته ورسېږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو یې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزیرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.

ورونیک په وېرېدلي غږ وویل:

—دېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ویرانه کې راڅړولي دي؟

هونورین وویل:

—دا کنډواله، د سارک جزیرې ته د تګ په لاره کې موقعیت لري؛ هر څوک چې د سارک جزیرې ته ځي، لومړی یې په دې مړو سترګې لګېږي؛

هغه ڇا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزیرې ته له تگ څخه
راوگرځوي،

ورونیک وویل:

—خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.

هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې
وايست:

—زه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت
نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنگله
کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له گڼو ونو وېرونکي
غېږونه راوځي.

—بیا؟

—نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو
لگېدلي وو.

ورونیک وویل:

—اوس څه تصمیم لرو؟

—موږ د جزیرې خواته ورځو، خو له بهرې نه کښته کېږو؛ له هماغه ځایه
به استفان ته ورغېږو؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به
ورسره پوه شو.

—که رانه غی؟

—نو بیا به په بهرې کې پاتې یو.

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانگړو گډایو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یووړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل. دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلي. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:

—د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزېرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرگیو یو ښکلی کور جوړ کړ؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنگله ته تلو.

د ځنگله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېچا هم کوم گنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وايي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادگانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.

یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وايي، چې د لوی سیند اوبه شفا ښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیري شول.

هونورین غلې شوه؛ ورونيک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولې وو؛ داسې ښکارېدل چې د دې خبرې نه اوري او یواځې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونيک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس خبره هم راگرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې گران دی؛ د استفان

مارکس هم دا خونبېړي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په آرامۍ سره لگېده؛ د ځنگله گڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانگو څخه د ويرانو د زړو دېوالونو څوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږانگازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرگ سيوری چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ورتېرېدلې. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې وروهلې؛ خوله به يې له خدا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بېړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وېرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:
_استفان.

وخت ووت، څوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

_وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونیک په خبره کې ورولوېده:

_ويده به وي!

هونورين سره ساواخيسته:

نه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېږي.

ورونیک فکر په مخه کړه؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یواځیني زوی د مړۍ، ژوندي درک نه ورته مالومېده. هونورین وویل:

— شپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیاري له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.

ورونیک سترگې پټې کړې؛ له ښو یې بېلې شوې او ښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:

— سخته ده؛ له اندېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.

د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:

— زه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته گوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو. دا یې وویل؛ پرې یې د یوې تیرې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.

ورونیک ټوله شپه سترگې پټې نه کړې، له ځنگله وېروونکې چیغې راتلې؛ دې یواځې ستورو ته کتل.

د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنگله گڼې ونې وېروونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنگل تردېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون ماني ولاړه وه، خو په ماني کې د ژوند ښه نه مالومېده.

دواړه ميرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنگونه يې لړزېدل... په لاره کې يې هيڅوک ونه ليدل؛ ان هغه کب نيونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتياط مخ پورته ختلې؛ مانۍ ته نېرېدې يو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د يوه چا چيغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونيک غوږ ونيو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و. هونورين همالته ودرېده، خو ورونيک په بېړه ځان کړکۍ ته ورساوه؛ سالون ته يې وکتل؛ يوه قوي سړي يې پلار ته سوکان نيولي وو. ورونيک وحشت واخيسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه يې بيا سترگو ته ودرېده. په همداسې يوه ورځ يې خاوند (ورسکي) د دې د پلار پر ټټير ناست، له تېرې چارې سره ليدلی و.

ورونیک څنگ بدل کړ؛ بلي کړکۍ ته وروگرځېد؛ قوي سړی د شالخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره يې نه شواى ليدلې. د ورونيک په زړه کې وروگرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته يې يو ناڅاپه ټکان وخوړ:

نو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چيغه کړه!

ای قاتله! که ما مړ هم کړې، بيا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تيرې ته به ونه رسېږې!

ورونیک له ځان سره وويل:

د معجزې تيرې! څه مانا؟

ډز شو، کنت هرژمون چيغه کړه.

ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چيغه يې له خولې راووته.
سړي مخ ور واپړاوه؛ کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته يې وکتل، په زوره يې
وخندل.

سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک يې تر مټ ونيوله او په کښولو يې
کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره يې د خپل
پلار جسد ته کتل. وروسته يې د مستخدمينو مړو ته هم پام شو؛ هغوی
په گوليو ویشتل شوي وو.

سالون د سړي خندا ونيو:

زه دې وپیژندلم؟

ورونیک مخ ور واپړاوه؛ زړه يې له ويرې خولې ته راغی؛ په زحمت يې
وويل:

ورسکي، ته!

۳- د مرگ غږ

ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و. ورسکي له شهوته ډکې سترگې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لږلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سړي وځړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

— ووايه! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وځنډل:

— زموږ د دواړو زوی.

— غواړم هغه ووينم.

ورسکي په ملنډو وويل:

— بېرته مه کوه، وبه یې ويني.

ورسکي قوي سړی و؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنۍ سړي درلود؛ ککړۍ یې وړو څړو وینستو پوښلې وه. له خبرې څخه یې د بهرحمې نښې له ورايه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جزایې سترگې درلودې.

ورسکي يوې څوکۍ ته لاس ور وخواوه؛ کپناست؛ بلې څوکۍ ته يې
اشاره وکړه؛ ويې ويل:
_کېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.
ورونیک غولي ته کتل.
ورسکي وخنډل:
_خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته ولید؛ خوشاله نه شوې؟
ځواب يې وانه وړېد.
ورسکي وويل:
_په جزیره کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر يې ما
ورکړی دی؛ نو ته هم باید له ما اطاعت وکړې.
يودم پورته شو؛ د سالون تر کونجه لار؛ بېرته راوگرځېد؛ په غوسه يې
وويل:
_زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.
ورونیک هماغسې ځمکې ته کتل.
ورسکي وويل:
_زه يو وخت درباندي گران وم؛ داسې نه ده؟
ورونیک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه!
_نه، له تا مې تل کرکه درلوده.
ورسکي وخنډل:
_دروغ وايي؛ پر تا گران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې
وې چې له تا سره تېرې شوې.
ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

تہ اوس ہم راباندې گرانہ یې، خو حالاتو زما او ستا تر مینځ بېلتون راووست؛ تہ پاک زړه لرې؛ سترگې دې لا اوس هم ښکلې او زیرې دي، خو ستا پلار موږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، تہ نه یې ملامتہ؛ تہ زما له پاره غوره میرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقیر کړم؛ ویې خورولم او ماته یې په ټیټه سترگه وکتل. د بېلتون په دې اوږده موده کې مې یوه شېبه هم له یاده نه یې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونیک تہ یې وکتل؛ ویې ویل:

د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړیواله جگړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جگړه خلاصه شوه، بیا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې تہ یواځې یې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د گرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې یې؛ خوشاله وم؛ ژوند تہ مې تمه پیدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزېرې تہ د یوه لوی ماموریت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزېرې تہ ځان راوړساوله؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ باید پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزېره کې څه کوي، خو پلار دې هوښیار سړی و؛ ویې پېژندلم او د جاسوسي په تور یې زندان تہ ولېږلم.

ورسکي وتوخل؛ بېرته یې خپلې خبرې وغزولې:

زه د بوهام د یوه پخواني پاچا کړوسی یم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلینو سره په یوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشینۍ مړ

واي. په زندان کې په ځينو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا
هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې گرځم.
ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک گيلاس ورپورته کړ، ويي ويل:
_په زړه کې مې يو پټ راز دی، خو که مې ته مينه ومني او گډ ژوند راسره
وکړي، درته وبه يې وایم.
ورونیک په بېړه ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور
نږدې شو؛ ورو يې وويل:
_دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږي؛ حيرانه به شي، خو لومړی
دا راته ووايه چې له ما سره مينه لري که نه؟
ورونیک کړکۍ ته کتل؛ په ذهن کې يې يواځې د خپل زوی فرانسوا خبره
ورگرځېده.
ورسکي وويل:
_راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
ورونیک غلی وه.
ورسکي د هغې تر لوڅ مټ گوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
_بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې
تفاوته يې.
ورونیک په بېړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونیک په غريو کې وويل:
_زه ستا کنيزه نه يم.
ورسکي وخنډل:

—بي، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړي. ايا دا وړاندیز منې؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولري. واوره! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يواځې زما تر امر لاندې واوسي!

ورونیک غلی وه.

ورسکي خپل سرو خوځاوه:

—ډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي خبره نه ده لېدلې؛ پښيमानه به شي. ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

—ته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شي. د جگړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅاري، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛ که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تر اوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولري.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

—ته دوه لارې لري؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړندېدل؟

د ورونیک زړه ولړزېد.

ورسکي وويل:

—يوه د نيکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرگ؛ راته ووايه کومه يوه

بې منې؟

د ورونیک شونډې و خوځېدې:

—مرگ

ورسکي وخنډل:

—خو دومره اسانه مرگ هم نه دی.

ورونیک په خبره کې ورو لوېده:

—په غلامۍ دې بې بلا وگرځي.

ورسکي چيغه کړه!

—ته به له خپل زوی سره يو ځای ومري!

ورونیک په غريو کې وويل:

—پروا نه کوي.

ورسکي غلی و؛ وروسته يې په ټيټ غږ وويل:

—سمه ده ستا ترمنځ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بيا هم فکر

وکړه؛ تراوسه لا وخت لري.

ورونیک خپلې سترگې پټې کړې؛ ورو يې وويل:

—وروستی ځواب مې همدا دی! مرگ.

ورسکي چيغه کړه!

—له ما نه دومره کرکه لرې! د ځان او يواځيني زوی مرگ غواړې، خو ماته

نه تسليمېږي! ته يوه مغروره او بې حيا ښځه يې.

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټينگ ونيو، ويې ويل:
_خدايه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذيله بنسټه به له ما دومره کرکه
ولري.

يو ناڅاپه په گونډو شو؛ په پوست غږ يې وويل:
_هېله کوم، اوس هم راباندې گرانه يې؛ زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به
يو خوشاله ژوند پيل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس
حيوانات تر غاړو نيول؛ لغتې به يې وهلې، خو سا به يې زما په لاسونو
کې وخته بنه مې په زړه دې، مور مې د اتیلا په نوم يادولم. اتیلا يوه
تاريخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرگونو کسان وژلي وو، خو مور مې
له دې نوم څخه خوند اخيست؛ وروسته يې د مرگ نوم راباندې کېښود،
خو اوس دا اتیلا د خپلې مينې په وړاندې په گونډو دی. جلاد هېڅ وخت
نه ژاړي، خوزه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! گډ ژوند به پيل کړو؛ زوی به
مو هم راسره وي؛ هېڅ غم به ونه لري.

ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:

ورسکي په غږيو کې وويل:

_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ويرېږم، تا ونه وژنم.

ورونیک کړکۍ ته کتل.

ورسکي ته يودم غوسه ورغله؛ له خولې يې لارې بادېدلې، چيغې يې
وهلې... د سالون له يوه سره بل سرته تلو او بېرته راتلو.

ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه يې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان
ورکړ. ورونیک په بېړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له
قوي منگولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په خبر چيغې وهلې:

—ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرگ څخه ځان وژغوره.

ورونيك څو ځله خپلې اوږې ته ټكان وركړ، خو د سړي منگولې ټينگې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې كېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه گامه شاته شوه؛ د ميز پر سرد ورسكي ايښې توپانچه يې ورواخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وكړې. دوه گولۍ د ورسكي له غوږه تېرې شوې او درېيمه هم پر چت ولگېده.

ورسكي وخندل:

—ډېره بېرحمه يې!

مخكې ورغی؛ خلاصې گوتې يې سره وروستې او ورونيك يې پر ټټر په سوک ووېله. ورونيك پر څوکی ورغله او ځای پر ځای كېناسته ورسكي شاوخوا وکتل؛ پرې يې راواخيست او ښځه يې پر څوکی پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

—ورسكي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يودم وخندل:

—خپله دې مرگ وغوښت. خو مرگ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخكې بايد شكنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرگ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخكې مې له يوې بلې ښځې سره واده كړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای كوي. راينولئ نومېږي؛ پنځلس كاله عمر لري، خو په توره وهنه كې يې وږې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرگ مبارزه وكړي.

وروسته يې يودم و خندل:
_ولې ژاړې! تن په تن جگړه ده؛ يوه لنډه جگړه.
ورونیک په ژړا کې وويل:
_فرانسوا هم ستا زوی دی.
_خو زه له دې جگړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې رايڼلوډ بريالی دی؛
غواړم چې ستا زوی (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
_ښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټينگه ولاړه يې؟
_هو، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه!
_ستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونیک يې تر څڼو ونيوله؛ د هغې سړيې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
_وگوره، په ټوله جزيره مې څنگه وحشت راوستی دی! اوس دې نو د
خپل زوی فرانسوا د مرگ شاهد و اوسه هغه به ستا د سترگو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شي.
ورسکي په بېړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوتيې ووت.
د باندې يې چيغه کړه!
_ورسکي خپل غچ اخلي.

۴_ د مرگ پر لاره

ورونیک یواځې وه؛ دې په راوتلو رډو سترگو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترگې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یواځینې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وېره تېرېدله. ټول بدن یې لږزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکي که هر څومه بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني!

د څنګ له کوټې یې ټیټه غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سره سا واخیسته؛ شونډې یې وڅوځېدې:

— اه. فرانسوا، ته چېرته یې!

له کړکۍ څخه نری باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکارېدلې. د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه وروګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ورو سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.

د ورونیک پر اننگو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:

— اه! ګرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یواځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لېده.

په دهلیز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و، هغه وویل:

—کارونه سم دي؛ تاسو دواړه کين لور ته وگرځئ؛ تاسو هم د ځنگله خوا ونیسئ؛ هريو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترگې پټې کړې، د يواځيني زوې د مرگ لېدل سخت و.

د ورسکي غړيې واورېد:

—مخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!

ورونيک هماغسي خپلې سترگې پټې نيولې وې.

د ورسکي خندا يې واورېده:

—فرانسوا بايد د خپلې مور د سترگو په وړاندې ووژل شي.

ورونيک په زحمت سترگې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخې کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې بنکارېدلې.

ورونيک چيغه کړه!

—خدايه! تردې کوم بل لوی وحشت نشته.

يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمې کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترگې يې لوڅې وې. په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرگ حتمي و.

ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملگري پاتريس بلوال خڅه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتگ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرگ نږدې دی.

ورسکي په زوره وخنډل:

—ښه نو څه ته ماته ياست؟ شروع يې کړئ!

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په خبره کې يې د خپلگان نښه نه ښکارېدله.

ورسکي چيغه کړه!

—وخت مه ضايع کوئ!

تورې وځنگېدې. ورونیک خپل بانه سره وروستل، خو مورني احساس يې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترگې پټې کړي؛ بېرته يې سترگې پرانيستې؛ د يوه ځوان له مټ څخه وينو دارې وهلې.

د تورو شرنګا وه؛ دواړو ځنگيالو هڅه کوله چې خپل حريف له پښو وغورزوي؛ يو ځل به يو مخکې شو بل به شاته لاړ، بيا به همدا صحنه د مقابل لوري په گټه تکرار شوه. سپينې تورې لمر برېښولې.

ورونیک ناڅاپه يو څه وليدل؛ د يوه ځنگيالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره گرځاوه. د ورونیک له سترگو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چيغې وهلې! فرانسوا... فرانسوا... خود تورو شرنګا د هغې تر غېږه لوړه وه.

فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.

ورسکي چيغه کړه!

—هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښيږي.

فرانسوا تورې ته لاس کړ او په يوه ټوپ يې ځان تر رايڼلود ورساوه، خو رايڼلود په چټکۍ سره خپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته يې دعاوي کولې.

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پنبه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تردې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛ د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولگېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیرې د فرانسوا پر ټټر کېناست. د ورونيک سترگې رډې راختلې وې. هغی د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترگې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو ترلاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت. ورونيک سترگې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پرې ټینګ و.

له خدا ډک نږدې غږ یې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترگو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی!
ورونیک سترگې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک توکړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولگېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
_او تو څه خبره ده؟
د او تو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستونۍ تېر کړ، ویې خندل:
_لکه چې بیا نشه یې، چټیاټ وایې!
_نه صیب! ما په خپله ولید؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

د ورسکي د تندي گونځې ژورې شوې:

—خه ډول سړی و؟

اوتو وويل:

—په ځنگله کې مو وليد؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ واورېد منډه يې واخيسته او په گڼو ونو کې ورک شو.

ورونیک له ځان سره وويل:

—ډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.

ورسکي وويل:

—ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟

—نه صیب! شاید په کومه مخروطه کې پټ وي.

ورسکي یوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:

—ښه نو، له دې وروسته باید ډېر احتیاط وکړو.

اوتو په وېره وويل:

—شاید یو نفر نه وي.

ورسکي په غوسه وويل:

—ورسکي ډار نه پیژني؛ که لس نفره هم وي، خه نه شي کولای. ښه، دا

ووايه چې کونورا چېرته دی؟

—له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقیبول.

ورسکي وخندل:

—کونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لویشت لویشت ځمکه ور مالومه

ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.

وروسته يې ورونیک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

__بنه نو په پای کې یو څوک درېسې راغی، خو ډېر ناوخته.

د او تو غږ یې واورېد:

__دا بنځه څوک ده؟

ورسکي په بیرې مخ وړ وړاوه:

__په تا پورې اړه نه لري!

__خو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.

ورسکي چیغه کړه!

__احمقه! هېر ډې شول، ته او کونورا ابدې بنديان وئ، خو ما له زندانه په

تېښته کې مرسته در سره وکړه؛ کار مې در کړ او تاسو هم ومنله چې په پټو

سترگو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه

پوښتنه کوې؟ هه!

د او تو سر وځړېد.

ورسکي د ورونيک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونيوله او په

کشولو کښولو یې تر بلې کوتې بوتله.

وخت تېر شو؛ ورونيک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې

لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.

شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونيک سترګې یې ورو تړلې.

ورسکي په لوړ غږ وویل:

__او تو!

د روازه خلاصه شوه؛ او تو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:

__رییس صاحب! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟

__هو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

اوتو غلی شو.

ورسکي وويل:

— ځاځۍ دې راوسته؟

— هو صيب.

ورسکي او اوتو په ځځه د ورونیک پښې او لاسونه ورو تړل؛ له ځمکې
بې پورته کړه او په ځاځۍ کې يې پرېسته. کونورا هم راوړسيد او له اوتو
سره يې په ځځه ځاځۍ ته حرکت ورکړ. باران تېزو؛ ځاځۍ په خټو او چکړو
کې په زحمت مخکې تله.

ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:

— دا څه دي؟

په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:

— صيب! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.

ورسکي د سپي تر ځيږې پښه لاندې کړه؛ سپی يو گز هوا ته پورته شو؛
پر ځمکه ولوېد؛ کورنچ يې وهل؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې
روان شو.

پر لوړو غونډيو واوړه اوږدله او په واوړه کې د ځاځۍ تگ قوي مټې
غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په
نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې همالته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وويل:

— اوتو، شراب شته!

اوتو وخنډل:

— اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

د اورېده بالا پوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
_وڅښه، د يخني له پاره ښه دي.

اوتو وويل:

_په جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.

ورسکي وځنډل:

_هېڅ هم نه شي کولای.

اوتو وويل:

_خو که ډېروي، بيا !

_مه وېرېږه، خطر يواځې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنگله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يواځې يوه لاره شته، د ولاندوارلار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.

اوتو وويل:

_يوه پوښتنه کولای شم؟

ورسکي وځنډل:

_اوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.

اوتو په وېره وويل:

_د گنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟

ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ورواخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

—اوتو، د تيرې د معجزې د گنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د گنج له ترلاسه کولو پرته دا جزيره پرېږدم؛ زه بايد د اووه لسو کالونو زحمت نتيجه ووينم. ورسکي غلې شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل: —ځی، ناوخته دی.

گاډۍ حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانگو کې تېز باد ننوتی و؛ يوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په گڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخيست، يوې لوڅې ونې ته چې څانگې يې مخکې قطع شوې وې، وروخت، په خدا کې يې وويل: —ورونیک بايد همدلته پر صليب راوځړو.

يو ناڅاپه غلې شو؛ غوږ يې ونيو؛ ويې ويل: —هلکانو! د شپيلکي غږ مو واورېد؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

—هو، شايد زموږ خپل کسان وي.

اوتو وويل:

—غوږ ونيسئ! پر ځمکه د ځنځير د کښولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بټۍ ورواچوله؛ په حيرانۍ يې وويل:

—اوتو سم وايي، هلته د ونو په مينځ کې يو څه خوځېدل.

ورسکي بټۍ مړه کړه؛ ورو يې وويل:

په لوړ غږ مړه غږېږئ!

ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:

—اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سيمه وگورو.

ورسکي پر ورونيک ور ٿيٽ شو؛ د هغې سارو غور ته يې خوله ور نږدې
کړه؛ په ملنډو يې وويل:

—ملگري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.

دواړو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد؛ مخکې ورغلل، خو
سپين جسم هم په حرکت کې و؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.

ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز
شو. ورسکي په غوسه وويل:

—دا احمق ملنډې راباندې وهي.

دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛
ورسکي ناڅاپه ودرېد؛ ويې ويل:

—همدلته دی.

ورسکي يې حرکت وکړه ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه!

—حرکت ونه کړې!

ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو
وتليو گوليو د ځنگله چوپټيا ماته کړه.

ورسکي وخنډل:

—بس! کار يې خلاص شو.

خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو؛ په ونه پورې يواځې
سپين کميس را ځوړند و.

ورسکي وويل!

—دا احمق څه شو!

کونورا وويل:

—هرڅوک چې دی، په چالاکي کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي یو ناڅاپه چيغه کړه!
—هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوڅې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل
ځای ولاړ وليد. ورسکي په بېرته وويل:
—ورونیک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتې، خو د تښتې پر ځای يې يوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر ټير لاس کېښود:
خير، زړه يې دريږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرگ په
خپلو سترگو وويني. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب
راوځي.

۵. زما خواته راشئ!

په لنډ وخت کې لوڅه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
—ملگرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژئ؛ د پري دواړه
څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله
نو، کونړا! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

خواب يي وانه وريد.

ورسکي وويل:

—دا کار بايد په خو دقيقو کې بشپړ کړو.

کونورا غلی و.

ورسکي وويل:

—او تو يا کونورا، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.

بيا يي هم څه وانه وړېدل:

ورسکي چيغه کړه!

—احمقانو، زما خبره نه اورئ! په لومړۍ ورځ مې غوږونه در خلاص کړي

وو چې له مانه به په پټو سترگو اطاعت کوي.

کونورا وويل:

—موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په گنج کې به

زموږ برخه څومره وي؟

ورسکي وخنډل:

—په خپل رييس دومره بې باوره ياست!

د او تو او کونورا سرونه وڅړېدل.

ورسکي وويل:

—سمه ده، د معجزې تيرېه يې زما، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره

فرانکه درکړم.

او تو وويل:

—موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو! موږ د

معجزې په تيرېه کې هم حق غواړو.

ورسکي وويل:

—دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د گنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ خو دقيقي يا هم لږ ډېر، يواځې خو ساعتونه.

اوتو وويل:

—له کومه دومره ډاډه يې؟

—اې احمقه! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بيخايه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د گنج دروازې درته پرانيستل شي. اوتو وويل:

—هماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک يې په اړه راته ويلي!

—زړه دې هر نوم چې ورکوي، خودا دروازې موږ تر گنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واورې ساړه بڅرکې لگېدل؛ ويې ويل:

—ماکونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د گنج په اړه له خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنت هرژمون په دې جزيره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته يې د گنج ځينو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنت هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ور نه کړه چې تر گنجه ورسېږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککړۍ ورسورۍ کړه. زه يواځيني کس يم چې گنج ته د رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شۍ.

اوتو وويل:

—دوکه خوبه نه راکوې؟
ورسکي چيغه کړه!
—ته خپل رييس ته بې احترامۍ کوي!
اوتو وويل:
—خو تا ژمنه کړې وه چې که گنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توگه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
—سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړيم.
اوتو لاس وروغځاوه:
—نو زموږ حق راکړه!
ورسکي وخنډل:
—احمقه! تر اوسه خو لا گنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشيدان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جبهه ډکه کڅوړه پيسې راوايستې، خو ځان دي غلی ونيو.
ورسکي وويل:
—دا واقعيت نه لري.
هو تو په خبره کې ورولوېد:
—تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترگو منله، خو موږ هم انسانان يو؛
پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کڅوړه کې سلگونه زره فرانکه ول، سم نه وایم؟
ورسکي وخنډل:

—سم وايې! خو تراوسه مې نه دې شمېرلې!
او تو وويل:

—ښه نو، زموږ برخه ترې را بېله کړه.

—که داسې ونه کړم نو بيا؟

—خبره جنجال ته مه بيايه!

ورسکي وخنډل:

—ورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.

او تو وويل:

—خو موږ درې نفره يو.

ورسکي په حيراني وپوښتل:

—ښه نو، درېيم څوک دی؟

—هغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې

سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.

ورسکي چيغه کړه!

—نو تاسو له ما سره خيانت وکړ!

غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابيږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛

کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:

—واخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ!

او تو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:

—مننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.

ورسکي په پوست غږ وويل:

—خو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځی،
تیاره ده، کار تمام کړئ.

ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته بڼځه وړ پورته کړه او پر صلیب یې را
وځړوله.

ورسکي وویل:

—په تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل
کېږي چې په بې پانو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند
شي، اوس څلور پوره شول.

ناڅاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د
سړک یوه برخه سپینې رڼا ونيوله.

ورسکي او ملګري یې بې حرکت ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د
اور پر سر را ګرځېده.

کونورا وویل:

—وګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!

ورسکي په خوشالۍ وویل:

—د ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیزې د پیدا کېدو
لومړۍ نښه ده.

ورسکي لاسي بټۍ بله کړه؛ درې سره په بیره لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای
پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.

ورسکي وویل:

—په ما پسې راځئ!

درې سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمخې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمخو راوتله.

ورسکي وويل:

— بايد يوې سمخې ته ورکښته شو!

خو کونورا حرکت ونه کړ.

ورسکي وويل:

— احمقه! چانس له لاسه مه ورکوه!

کونورا په خبره کې ورولوېد:

— ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که

څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اور اخلي.

ورسکي وويل:

— ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږي، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو! ته

پريورې ته لاړ شه؛ وړې يو؛ خواړه او شراب راوړه؛ هوښتيا، تېرې هم

هېر نه شي.

اوتو په تياره کې ورک شو؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی

و.

شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛ د يوې

سمخې خوله يې پر تېر ازاده کړه. سمخې ته تنگې ډبرينې زينې کښته

شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدل؛

وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بټۍ ولگوله؛ يودم شاته لاړ؛

غار د انسانانو له اسکلپتونو ډک و.

ورسکي وويل:

— شل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړيو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ويې ويل:
— په زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پيدا کړ؛ ډاډه يم، گنج هم همدلته دی.

ورسکي خو گامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هېڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه، يوې دروازې ته يې پام ورواوبست؛ له دروازې يې د غڼو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترگو ته ودرېده. د کوټې له چټ څخه سپينه نرۍ رڼا را لوبدلې وه. ورسکي ځير شو، چټ سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای وړې تيرې راټولې وې؛ د تېرو تر څنگ فلزي لکنه بنکارېدل؛ لکنه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ورنږدې شو؛ پر لکنې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس وروغځاوه؛ د کونورا چيغې يې گوتې خلاصې پرېښودلې.
— مه!

د ورسکي رنگ والوت:

— ولي؟

— ماکونوک راته ويلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس وروړي نو سوځي.

ورسکي وخنډل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل بنکارېده چې له سرپو جوړ شوی و. ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله... ورسکي وويل:

— دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟

ورسکي متوجه شو چې د لکنې سرتاويږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډېره را واپسته؛ ډېرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه!

— دا هماغه د معجزې تيره ده.

کونورا په بيه وويل:

— اورې؟

ورسکي په حيراني ورته وکتل.

کونورا وويل:

— غوږ ونيسه.

يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زغیروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خړهاری کوي.

ورسکي په بيه وويل:

— دا غږ د څنگ له کوټې راځي.

او تو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

—هلتہ یو انسان دی، هلی، دې خوا راشی!
او تو او کونورا منډه وړ واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر
سری بوډا پروت و. ورسکي ورنږدې شو؛ بوډا خیرن ښکارېده؛ ټول منځ
بې ژورو گونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورووویل:
—معجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
او تو وویل:
—زه خو په هېڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي!
ورسکي وخنډل:
—تراوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملگري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې
وه.
کونورا په خبره کې ورولوېد:
—خو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
او تو وویل:
—چټیاټ مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنگه
ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو؛ د بوډا لاس یې ونيو؛ د هغه غوږ ته یې خوله ورنږدې
کړه؛ ورو یې وویل:
—زه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بېرته
بېسده پرېوت.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲_ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:

_د هغه په خبرو پوه شوې؟

کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود،
ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترگو وويل:

_ارامه مې پرېږدئ!

ورسکي د بوډا سترگو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:

_له ما څه غواړئ؟

ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترگو ليرې کړه؛ بوډا خپلې سترگې
وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خدا
راووته!

_اه! ورسکي، دا ته يې؟ تراوسه لا نه يې زور شوی.

د ورسکي پر زړه لږزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه
پيژني.

ورسکي په بېړه وويل:

_ته څوک يې؟ دلته څه کوي؟

بوډا په کمزوري غږ وويل:

—په دې پوښتنه دې خواشینی شوم؛ ته باید ما وپیژني!
ورسکي په حیرانۍ ورته کتل:
—بوډا وویل:
—پر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلاریم، هغه والدا چې ستا میرمن
وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورولوېد:
—خو ما تراوسه نه یې لیدلی!
—سمه ده، نه دې یم لیدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په
زندان کې وې چې زه د معجزې د تیږې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته
راغلم؛ پوهېدم چې ته به یوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حیرانې سترگې ورته نیولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بیړه وویل:
—په وښو کې یې توپانجه پټه کړې ده؛ میل یې ښکاري؛ دا بوډا زموږ
دښمن دی؛ باید ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کې؛ او تو ته یې وکتل، ویې ویل:
—او تو، ته څه پکې وایې؟
او تو بوډا ته مخ وروړاوه، ویې ویل:
—نوم دې څه دی؟
—زور ډروید.
ورسکي وویل:

دا د کښيشانو يوه ډله ده چې پر ځانونو يې د ډروید نوم ايښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او گوښه گیره خلک دي؛ یواځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کښاست، ویې ویل:
_زه ستا سود ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وگورئ، نخامې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نخا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.
ورسکي او دهغه ملگرو په حیرانۍ ورته کتل.
دې نخا ته پخوانیو رومیانو د مار نخا ویله؛ نخاگر به په نخا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوگرځېد.

یوډا په نخا کې وویل:
_تاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ټول سزار ته هم همدا نخا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نخا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نخا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

_دا د دېرشو مړیو د جزېرې نخا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نخا.
یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:
_وښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو واری دی.
گرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه دروسپارم.
ورسکي په حیرانۍ ورته کتل. وروسته یې وویل:

—ته ولي دا کار کوي؟

بوډا په زوره وخنډل:

—تا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟

بوډا غلي شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:

—ورسکي، زه د تيرې شپې سړي يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنگل د يوې برخې ونو ته مې اوړ وړ واچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، او تو او ما کونورا يو گام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خنډل:
—نو ته فکر کوي چې ورسکي به له تا وويرېږي؟
بوډا وويل:

—نه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.
—ولي؟

په دې پسې مه گرځه، خو يوه بله خبره واوړه! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهام د پاچاهۍ سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتنبېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهام د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او وېرېدل چې دا گنج د غلو لاس ته ور نه شي.

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې گنج په موندلو پسې جزېرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې څنگه وواژه، ان د ورونیک د صليب د څړولو پېښه مې هم په خپلو سترگو ولېده.

ورسکي وخنډل:

ـ ښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره سره بيا هم مرسته راسره کوي، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيرې چېرته ده، ها؟
ورسکي هغه تيرې د بوډا سترگو ته ونيوله چې د لکنې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخنډل:

ـ نه، دا تيرې ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وگوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واورې.
بوډا وويل:

ـ د معجزې د تيرې ځای يواځې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه!

ـ زه په تا څنگه باورو کړم؟

بوډا وخنډل:

ـ بله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.
د ورسکي پښې ولړزېدې.

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې و خوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
_ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنگه خبرېدې!
بوډا وخنډل:

_بڼه نو، اوس په ما باور کولای شې؟

_هو، له دې وروسته سره ملگرې يو، خود معجزې تېره چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.

ټول له اوږده دهلبزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروید (بوډا) په غوښتنه گوندې
ووهلې، لاس يې سوري ته ورننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شاته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروید وويل:
_د معجزې تېره همدلته ده.

شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.

په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروید وويل:

_پوښتنه مو ونه کړه چې ترزمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده!
ټول غلي وو.

بوډا وويل:

_دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وگوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوي راوتلې دي؛ بله خبره! د معجزې په تېره کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

يو دم يې وځندل:

—خو د معجزې تيرې په درېيمه كوتېه كې ده.

ورسكي وويل:

—په موږ ملنډې وهي!

—نه، دا تيرې په زيرزميني كې موندلې شې. د دې تيرې يو ارزښت په دې

كې دى چې د گروپ په خير رڼا خپروي. هو رښتيا، يوه بله خبره! دا تيرې

يو چاته ژوند او مرگ، دواړه وركولاى شي.

—څنگه؟

—د والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم يو وخت زما په شان د دې تيرې

ساتونكې وه.

د ورسكي زړه ولړزېد:

—والدا اوس چېرته ده؟

—دلته، د همدې تيرې لاندې ويده ده.

د ورسكي سترگې رډې راوختې:

—چټيا ته وايه!

بوډا وويل:

—زما په خبرو باور وكړه، والدا له څو پېړيو راهيسې د داسې چا په

انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووايي چې ورباندې گرانه ده؛ هغه

وخت به د معجزې تيرې وركړي.

ورسكي ته احساس وركولوېدلى و چې دا سړى ملنډې ورباندې وهي، خو

د هغه ځينې خبرې رښتيا وې؛ دى بايد په ځينو رازونو پوه شوى واى.

درويد وويل:

—دا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه ورباندې وبایلې؛ دا ستا په څیر یوه گنهنګار انسان ته ماتله ده. ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونيو. ډروید وویل:

—ته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په گوته یوه گرانیه گوتۍ وه؛ دې گوتۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟ د ورسکي د تندې گونځې سره ورغلې: —خو دا زموږ کورنۍ راز دی، ته له کومه پوهېږې؟ ډروید وخنډل:

—که اوس هغه گوتۍ د والدا په گوته وي، نو دا باور کوي چې والدا به د معجزې تیرې تاته درسپاري؟ ورسکي چیغه کړه!

—خدايه! د دې سړي له چټیتو نور سترې شوم. ډروید پر غولي پرته هواره تیرې وښویوله؛ لنډې زېنې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شپېه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:

—رښتیا دي، گوتۍ د هغې په گوته ده. او تو او ما کونو یو بل ته په وېره وکتل. ورسکي په یوه اوږده دهلیز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر گوته یې د ورسکي د مور گوتۍ ښکارېدله. له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

—د هغې لاس په خپل لاس کې ونيسه؛ دا بايد پوه شي چې مينه ورسره لري.

ورسکي په بيره د پرتې ښځې لاس ورپورته کړ.
دروید وويل:

—د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ويرېږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لږزانده گوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه يې نقاب ليرې کړ؛ يو ناڅاپه شاته شو، پښې يې ولږېدې او بې حرکت ودرېد.
دروید چيغه کړه!

—څه دې ولېدل؟

ورسکي د ليونیانو په څير په راوتلیو رډو سترگو د پرتې ښځې خبرې ته کتل؛ پرتندې يې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخنډل:

—وگوره، څيره دې څومره بدرنگه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترگې به نور نځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سربښ شوې شونډې پرانيستې، په ټيټ غږ يې وويل:

—ورونیک.

بوډا وويل:

—احمقه! بيره دې وکړه؛ په تياره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې يوه بله مړه ښځه پر صليب راوځړوله.

ورسکي په بيه پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په خير کمزوری نه ښکارېده،
نيغ ولاړ و او په خير کي يې غوسه له ورايه مالومېدله.
دروید وويل:

خان دې ډېر چالاکه گانه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزيره دې د مظلومو خلکو په
وينو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې يو ډارن انسان يې.
د توپانچو گيتونه کش شول؛ درويد وروکتل، او تو او کونورا د وسلو
ميلونه ورته نيولي وو.
دروید په ملنډو وويل:

—هيله کوم، ما مه وژنئ، له يوه کمزورې بوډا څه غواړئ.
ورسکي چيغه کړه!

—احمقانو، ولې ماته ياست، وبې ولي!
له توپانچو څخه يواځې تور لوگي راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونيوله، خو تشه وه.
دروید وخنډل:

—دومره ساده نه يم، مرمۍ مې ايستلې دي.
ورسکي پر زينه پښه کېښوده. يو غږ يې واورېد:
—حرکت مه کوه!

ورويې وکتل.

—ورونیک توپانچه ورته نيولي وه.

ورسکي په بيه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنگ تېر شو؛ له خپلو ملگرو
سره يې يو ځای منډه واخيسته.
دروید پسې ناره کړه!

__بناغلی ورسکي! د معجزې تیره دې هېره شوه.

۷_ پیاوړی حریف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو یې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې یې څو ځله اوتو او کونورا ته وویل:

__ورونیک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.

دوی په بیرې روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:

__زړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونیک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ورو لوبد:

__نو څه کوي؟

بېرته ورگرځو.

کونورا وويل:

__نه، هغه وسله لري.

ورسکي وويل:

__احمقه، تر اوسه نو هلته نه دې ماته.

درې سره بېرته د سمخو خواته ورغلل.

اوتو وويل:

__وگورئ! هغه رڼاوې نشته.

لاندي کښته شول، ورسکي اورلگيت ولگاوه، پر ډبرينو زينو ژېړه رڼا

پرېوتې؛ يو دم د تيرې د بنويدو غږ راغی؛ ورسکي په بېړه پورته

وخت؛ د بېرته تگ لاره د درنې تيرې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي

تيرې ته اوږه ورکړه، خو تيرې درنه وه.

د ورسکي خبره له غوسې تکه شنه شوه؛ بېرته ملگرو ته راغی، په غوسه

بې وويل:

__په دام کې بې واچولو.

اوتو وويل:

__له ما سره بله توپانچه شته.

ورسکي په غوسه وويل:

__احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!

د اوتو سروڅرېد:

__هغه وخت وار خطا شوم، هېره مې وه.

ورسکي توپانچه ورواخيسته، مرمی بې وکتلې، سمې وې. وې وويل:

—له دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا كړو، كه نه نو هډوكي به مو همدلته وراسته شي.

كونورا خپل غاښونه وچيچل:

—دواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.

ورسكي وويل:

—خو كه له دې سمخې ژوندي ووتو.

كونورا وويل:

—ماته داسې ښكاري چې دوى هم تر اوسه همدلته دي.

—نو د سمخې په خوله كې هغه تيرې چا كېښوده؟

—ډاډه يم، نور و ملگرو به يې دا كار كړى وي.

كونورا له جيبه يوه تېره چاره را وايسته، پرته له دې چې د ورسكي نظر وپوښتي، په تياره كې ورک شو.

ورسكي او اوټو په خپل ځاى پاتې شول؛ پاو ووت؛ د كونورا درك معلوم نه شو. دوى دواړه هم پسې ورغلل. ورسكي يو ځاى نوک ونيو، ويې ويل:

—اورې! فکر کوم چې كونورا دى، بېرته زموږ خواته راځي.

غږ غلى شو؛ مخكې لاړل؛ په يوه كوټه كې تياره وه؛ دومره ښكارېدل چې يو څوك پر مخې پروت و.

اوټو چينغه كړه:

—كونورا خپل كار كړى دى؛ وگوره، د دې سړي په ټټر كې د كونورا چاره ننوتې ده؛ لاستى يې برېښي؛ ډاډه يم؛ دا د كونورا چاره ده. ورسكي وويل:

— احمقہ! داسی نہ دہ۔

ورغی جسد یی پر مخی را واپا وہ؛ هوتو چیغہ کرہ!

— کونورا! اہ! کونورا یی وژلی دی!

ورسکی خیلہ توپانچہ لہ جبہ را وایستہ، ویی ویل:

— دروید تر موڑہ بر چالاکہ دی۔

اوتو پہ حیرانی۔ سرہ د کونورا جسد تہ کتل...

ورسکی وویل:

— راحہ!

دواہ اوڑدہ سالون تہ ورسپدل؛ لاندی کنبتہ شول؛ د ورسکی زپہ

ولہ زید؛ نبخہ پر خیل خای پرتہ وہ۔ ورسکی ورتیت شو؛ سترگی یی رڈی

راوختی؛ د نبخی مری گوتی د کونورا تر چاری راتاوی وی۔ ورسکی پہ

دقت نبخی تہ وکتل؛ د لاسونو پہ بندونو کی یی د پری سرے نبی پاتی

وی

ورسکی وویل:

— دا ہماغہ نبخہ دہ چپ موڑ پہ تیاری کی د ورونیک گومان ورباندی کری

واود ہغی پر خای مو پر صلیب را خرولی وہ۔

ورسکی یوناخا د نبخی لہ گوتو چارہ ورواخیستہ اود ہغی ستونی یی

ورپری کی؛ پہ غوسہ یی وویل:

— اوس نو سمہ مری شہ۔

مخامخ یو سیوری راغی، ورسرہ یی یو ورو غرواورد:

— زہ دی وپیژندلم؟

ورسکي مخامخ توپانچه ونيوله؛ په تياره کې د توپانچې له خولې سره
رڼا ووته، يو چا وخنډل:

—ورسکي، ته هغه څوک يې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه څوک
وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلگېت ولگاوه؛ يوه ولاړ ځوان دېوال ته اوږه لگولې وه؛ ځوان
متوسطه ونه درلوده، وېسته يې ژيړ او خبره يې سره ښکارېدله.
ځوان وويل:

—نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانيول اوسيدونکی يم.
ورسکي په حيراني سره ځوان ته کتل....

ځوان وويل:

—زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلې يم؛ تا پيژنم؛
هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې يې نه پيژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه
سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونيک مړه ده که
ژوندی!

ته ان دومره بې رحمه يې چې د مقتول خبرې ته هم نه گورې؛ تا دوي ښځې
درلودې؛ يوه د راينولې مور او بله هم د فرانسوا مور. دوي ورځې مخکې
دې په تياره کې خپله لومړنۍ ميرمن وويسته.
د ورسکي زړه ولېږېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ځادر ليرې کړ، ويې ويل:
—باور نه کوې؟

—ورسکي خپلې سترگې پټې کړې.
ارسن لوپن وويل:

__تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راگير کړې.
ورسکي چيغه کړه!
__له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخنډل:
__هېڅ، يواځې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وويل:
__راځه! د معجزې تير به په ګډه پيدا کړو، نيمايي شتمنې يې ستا!
او توتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.
ارسن لوپن وخنډل:
__خو لومړی بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه!
__فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده
له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:
__فرانسوا د تورې وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخنډل:
__زه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه
غلی و.
لوپن شپېلکې وواهه! له نږدې کوټې څلور وسلوال او يو په عمر پوخ
سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
_دې زما نږدې ملگری پاتريس بلوال دی.
غلی شو، پاتريس بلوال ته يې مخ ورواړاوه:
_بناغلیه! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.

ارسن لوپن وويل:
_نور پوځيان په بېړۍ کې دي؟
هو.

ارسن لوپن سرتېرو ته وکتل:
_ورسکي او د هغه ملگری گراشن ته بوځي، هلته يې وساتي.
اوتو او او ورسکي ترمټو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زېنه ولاړه وه، خو ارسن لوپن ترڅو سمخو تېر شو او د
ځمکې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې
ورسکي د ورونیک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړې پرې راڅړولی
و.

ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستړی شوې؟
د ورسکې سترگې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:

_دې ونې ته وگوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدې
اومړي مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونیک مې له دې ځايه
وتښتوله. هلته وگوره! هغه څوک چې پر سړک را روان دی، پيژنې؟ دا

سږي هم ستا د قربانيانو له ډلې څخه يو دی. دا سږي دې لومړی د مرگ په
خونه کې بندې کړ؛ بيا دې خپل زوی راينولې ته امر وکړ چې سيند ته يې
واچوي؛ دا کس د فرانسوا بنوونکي استفان ماروکس دی، خدای ژوندی
وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته يې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن
وويل:

—مه! اوس يې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا وويني.
ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سږي
له مينې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، ويې خندل:
—د بناغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حيران يې! په دې
ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.
ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:
—فرانسوا مو پيدانه کړ.
—نه

—په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار يا بل څه؟
د استفان ځواب منفي و.
ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ورنږدې شو، په غوسه يې وويل:
—د فرانسوا د ځای د بنودلو په مقابل کې څه غواړې؟
ورسکي ځمکې ته کتل...
ارسن لوپن له جيبه يو کارت را وايست، د ورسکي سترگو ته يې ونيو،
ويې ويل:

—دا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووايه، خومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
—دا خود فرانسې د ولسمشر موسیو والانګای کارت دی، هغه ولې له دې
قضیې سره دلچسپي نیسي؟
ارسن لوپن وخنډل، له جبهه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویي
ویل:
—وخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لېزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د
نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس وروغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او
توتې یې باد ورسره یووړې؛ ویي ویل:
—زه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې
ستا نیول خومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې
تښتېدلې؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
—فرانسوا مړ دی.
—دروغ وایې!
ورسکي غلی شو، یو دم یې وویل:
—د معجزې تیره!
—امکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخنډل:

— که بې پيدا هم کړی، نو يواځې به يې بې روحه جسد په لاس درشي.
— ولې؟
فرانسوا له پرون راهيسې نه اوبه خښلې او نه يې هم څه خوړلي دي؛ که
زما شرط ونه منی؛ هلکې به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمې سره ادا کړه.
ارسن لوپن وويل:
— ته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.
د ورسکي له خولې وحشيانه خندا راووته:
— نه، ماته يې مرگ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د يوه سرتېرې له ملا پرې ور خلاص کړ؛ ورسکي يې د صليب
په بڼه په ونه پورې کلک وټاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې يوه لوبښت
پورته وې.
ارسن لوپن وويل:
— اوس به پوه شې چې دا ډول مرگ څومره دردونکی دی.
پرې د ورسکي پر مټو، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان
داسې وښود چې تسليمونکی نه دی؛ سترگې يې اسمان ته ورواړولې،
شونډې يې وخوځېدې، داسې لکه وروستی دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته يې سوک ورکړ؛ ويې ويل:
— اې قاتله! يوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا
لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، ټپ او لوړه به يې
ووژني. ووايه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

پاتريس بلوان وويل:
_ورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېستو کې گوتې تېرې کړې؛ لاندينۍ شونډه
يې په غاښونو کې ټينگه کړه، ويې ويل:
_نه، د پري درد تر يوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه
ووايي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چيغه يې کړه:
_که د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد يې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنگېدل، په زحمت يې وويل:
_هغه بايد مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته وړ واړولې؛ له
گڼو پانو يو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالۍ وويل:
_دا د فرانسوا سپی دی.
سپي د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ يې ووهله؛ لوپن سپی وړ
واخيست؛ هغه يې ټينگ په غېږ کې ونيو.
استفان په حيراني وويل:
_دا سپی تا څنگه پېژني؟
ارسن لوپن وخنډل:
_د فرانسوا د موندلو له پاره بايد په ځينو حقايقو وپوهېږئ!

۹- د بوهم د پاچا تيربه

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره يې وخندل:
_ فکر مې کاوه چې تر ما هونبیار يې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر يوه ږنگه ونه کېناست، ويې ويل:
_ يوه کيسه به درته ووايم. د مسيح له ميلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې
يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه؛ د پېښې ځای د اروپا ريو بنار و؛
دې بنار ته يې بوهم يا بوهيما ويل.

د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچينی بنار ښودل شوی دی. د دې
بنار د لوی سيند پر دواړو غاړو يوه لويه قبيله اوسېده. يوه ورځ په دې
قبيله کې جنگ ونښت؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو؛ د جنگ په
علت نه پوهېدل؛ نارينه وو تورو ته لاس کې او ښځو هم د کورونو د
وسايلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازديگر د
قبيلې مشران د الب د سيند پر غاړه سره راټول شول؛ تر سهاره يې د
سولې په اړه خبرې وکړې.

سهار د پاچا دوي بېړۍ راوړسېدې؛ د قبيلې مشران او د پاچا استازې
په يوه لويه بېړۍ کې سره راټول شول؛ د قبيلې مشرانو سوله وکړه، خو د
پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبيلې د ځوانانو په
مرسته پر گاونډيو هېوادونو يرغل وروړي.

هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود؛ هر يوه به پر بل حمله
کوله او خپل قلمرو به يې پراخاوه. دا قبيله وږې وه؛ د ژوند له پاره يې
باید يو څه موندلي وای؛ په جگړه کې ډېر غنيمت په لاس ورته، ځکه يې
دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنگ له پاره ټوله قبيله (واړه، زاړه،

بنځې او نارینه (تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث شکله تيرپه وه چې دې قبيلې ته يې ترهرڅه ډېر ارزښت درلود. د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنگي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشر يوه پرده ليرې کړه او يوه ځلېدونکې تيرپه ښکاره شوه. دا تيرپه دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده وه ؛ د تيرپې پر لېدو ټولو تيرپې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.

د پوځ مشر يوه لکنه ورواخيسته او ويې ويل چې دا لکنه او تيرپه د يو بل له پاره مهم دي او يو بل ته قدرت وربښي. دا د تيرپه موږ ته په جگړو کې پياوړتيا راکوي.

دې تيرپې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا تيرپه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکاندينيا يوه ساحل ته ورسېدل.

دوی غوښتل چې دا تيرپه په يوه مطمئن ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دوی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشر مړ شو او د هغه لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.

يوه ورځ يوه گاونډي پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له مخې بايد دواړو حکومتونو پر درېيم حکومت يو ځای جنگ پيل کړی

واي؛ دوی دا تیرې یوې جزېرې ته یووړه ؛ دې جزېرې دیرش پلنې ډبرېنې تختې او قوي پلونه درلودل.

کلونه ووتل؛ دا تیرې په همدې جزېره کې ساتل کېدله، خو جزېره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانو دومره وخت ونه موند چې تیرې له جزېرې څخه انتقال کړي ؛ تیرې په جزیره کې پاتې شوه.

کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جگړې وکړې؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیرې ورو ورو له ذهنونو ووته.

ارسن لوپن غلی شو، سگرت یې ولگاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:

__دا جزېره د سارک جزېره وه ؛ هغه جزېره چې زه او ورسکي پکې یوو. پېرې ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وگرځېدل، خو پیدا یې نه کړه. دې تیرې زما پام هم ځانته وړ واړاوه؛ څیړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتېجې ته ورسېدم چې دا تیرې باید د گرانديش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.

ماکونوک په دې عقیده و ، چې د گرانديش د چېنې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیرې هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیرې د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرگ او ژوند نوم ورکړی و.

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیږه پسې گرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمخه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا د اښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د څلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنت هرثموند سره شریکول، ترڅو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل. ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سگریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

— فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي. ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه. ارسن لوپن وویل:

— اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟
د ورسکي په سترگو کې غوسه ښکارېدلې وه. ارسن لوپن وویل:

— غوږ ونیسې! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل دی هونبیار سړی و؛ دېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ورواړاوه. پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

له يوه حيرانونكي راز څخه خبر كړې؛ زوى ته يې وويل چې د سارك په جزيره كې يوه قيمتي ډبره پرته ده او كه ته دا تيره تر لاسه كړې نو د بوهم پاچا به شي.

ورسكي لوى شو؛ خو نا ارامه ذهن يې دې تيرې په مخه كړې و؛ ورسكي په نړيواله جگړه كې گډون وكړ او له جگړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا يې هم د معجزې تيره په ياد وه. ورسكي له زندانه وتښتېد؛ د سارك جزيرې ته راغى او په ټوله جزيره كې يې وحشت خپور كړ.

ورسكي خپلې لومړنۍ ميرمنې الفرايد ته دنده وركړه چې كنت هرژمون وڅاري او كله چې جزيرې ته د خپلې دويمې ميرمنې ورونيك له راتگه خبر شو، پر صليب د هغې د څړولو فكر په مخه كړ.

ورسكي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ ميرمنې او ملگرو سره د ويرانو په سمخو كې تېراوه؛ دوى زحمت وايست او په دې پوه شول چې د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو لومړنى شرط په صليب د څلورو ښځو راڅړول دي. خو ماکونوك د دوى په راز وپوهېد او په دې هڅه كې شو چې دوى ته دوكه وركړي. يوه شپه سمخې ته ورغى او په پټه يې د ورسكي او د هغه د ملگرو جلسه ولېده. ده د تيرې د پيدا كېدو په اړه غلطه نقشه وايسته او كاغذ يې تر خاورو لاندې كړ؛ دا نقشه د ورسكي لاس ته ولوېده؛ هغه دوكه وخوړه او په تقلبي نقشه يې باور وكړ، ځكه د يو څه مودې له پاره په نورو خرابو كې گرځېده.

ما دا هر څه د ماکونوك د خاطراتو په كتابچه كې ولوستل. ارسن لوپن د خپل بالاېونښ له جيبه يوه زړه كتابچه را واپسته، ويې ويل: —خو دا اصلي پاڼې دي؛ غور ونيسه! ځينې برخې به يې درته ووايم.

د سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرگ کوټه، پر صليب را
خړول شوې څلور بڼې، اور او حيرانونکي غږونه، د معجزې تېره چې هم
مرگ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېړۍ وړاندې د دې تېرې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د يوه مشر
شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره يې په
وحشت بدله کړه.

۱۰- ورسکي د تقدير استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چيغه يې کړه!
_ته يو جنايتکار يې؛ د ورونیک رهنما (هونوريک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وويل:
_خو يوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډرويد.
شونې نه وه چې ډرويد او ارسن لوپن دې يو کس واوسي او په يوه وخت
دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډرويد له پخوا راهيسې په دې جزیره
کې ژوند کاوه؛ تا د ډرويد ځوانه لور ووژله او ډرويد د غچ اخيستلو په

تکل کي شو؛ هغه د سارک د جزېرې ټولې سمخې او خرابې پېژندلې؛ ته يې خاړلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې گرځېده؛ کله چې دې جزېرې ته راغلم، ډر وید مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.

ما د ډر وید په مرسته ستا د لومړنۍ بنځې الفریډ جسد وموند؛ ډر وید راته وویل چې دا بنځه په تا پسې گرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی وويني؛ خو ستا ملگرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. موږ د الفریډ جسد را و اخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې گرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې اېستله.

په بیرې سمخو ته ورغلو؛ ډر وید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.

د ورسکي شونډې وڅوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ورنږدې کړ، وېې ویل: —په زوره ووايه، فرانسوا چېرته دی؟

ورسکي په زحمت وویل:

—یو شرط لرم.

—څه؟

—ما خوشی کړئ.

ارسن لوپن وویل:

—ژمنه کوم.

ورسکي په زحمت وویل:

—فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

ارسن لوپن وويل:

زه په خپله خبره ولاړيم؛ ورسکي خوشي کړئ!

يوه شېبه غلی و؛ بيا يې وويل:

— له دې ځايه ورک شه! هورېنتيا، ورونیک او استفان له يو بل سره مينه لري او په نږدې وخت کې يې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له يو بل څخه بېل ياست؛ د فرانسې د قوانينو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو ترما به بد سپړي نه وي. لس دقيقې وخت لري چې دا جزيره پرېږدي!

ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا يې پر ډبرېنه تخته تړلی وليد. استفان په بېړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پری خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتياط کېناست؛ ارسن لوپن وويل:

— له تېرې شپې راهيسې همدلته وې؟

فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته يې په زحمت وويل:

— ورسکي چېرته دی؟

— هغه مو خوشی کړ.

فرانسوا حيران شو:

— ولې؟

ارسن لوپن وخنډل:

— زه له خپلې ژمنې نه اورم.

• * * *

د سمندر پر مخ یوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مینځ کې له لرگیو جوړه کوچنۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونيک پر څو کې ناسته وه؛ د هغې په نیولې خبره کې د ستړیا ښې له ورايه ښکارېدلې دې د خپل زوې فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ورننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوبښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

—مورې! دې سړي مور دواړه له مرگه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنگ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترگې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

۱۱_ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شگې پستې وې؛ د بوټونو تلي یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې گرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچنۍ ماهی ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

—د دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

—وېښی! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

استفان وويل:

— ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وويل:

— پوهېږم؛ ورسکي په جنايت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتريس بلوال وويل:

— خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسگونو بيگناه انسانان ووژل؛ جزېره يې په وحشت بدله کړه؛ اخ، بايد چې تر ستوني مې نيولې وای.

ارسن لوپن وخنډل؛ يوه ساتونکې ته يې اشاره وکړه؛ ساتونکې له دوو دوربينانو سره راغی؛ ارسن لوپن يو دوربين پاتريس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ويې ويل:

— اوبو ته وگورئ! په يوه ميل واټن کې به يوه بېړۍ ووينئ.

دواړو دوربينونه سترگو ته ورنږدې کړل؛ استفان وويل:

— ليرې يوه کوچينۍ بېړۍ روانه ده؛ يواځې يو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکي دی؛ خپل ملگری اوتو يې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخنډل:

— او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بيا؟

پاتريس بلوال په حيرانۍ وويل:

— دا امکان نه لري.

ارسن لوپن له جيبه كتابچه را واپسته؛ پانې يې واړولې؛ ويې لوستل:

د پوځ د پخواني مشر په يادابنتونو کې ليکلي دي چې گنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې دېرش جنازې پوره کړي؛ څلور بنځي پر صليب راوځروي او خپله ميرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملگري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرايط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه ليکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ويلې چې دی به د خپل يوه ملگري لخوا وژل کېږي، خو او تو په هر څه پوهېده، هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ او تو هم خرافاتي سپی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تيره پيدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به يې ورسکي وژلی وي. استفان په حيرانۍ وويل:

نو تالاه او تو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخنډل:

څه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په يواځې ځان تر سره کړل؟

د پاترېس بلوال او استفان سترگې رډې راوختې.

ارسن لوپن وويل:

او تو مې له پخوا پيژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزيره کې وليد؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشيانان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلگونه زره فرانکه کښلي دي.

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله د ورسکي دې خیانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پیسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.
استفان وويل:

—خو اوتو به ورسکي ونه وژني!
—اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشيان له خویندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتیاج نه درلود.

۱۲_ موسیو والانگلای:

ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسي په یوه کوچني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په خپره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناخپه یې نارینه غبرونه تر غوړ شول؛ غبرونه له گڼو ونو راتلل؛ د ورونیک تندۍ نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:
_ ډېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟

ورونیک ور غږ کړل:

_ زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.
ارسن لوپن وخنډل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې گلانو ته اوبه ورکولې. ارسن لوپن په خدا وویل:

_ نه میړمنې! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضریم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تردې دا راته وواياست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي دهغه پلار دی؟
ورونیک وویل:

_ نه.

_ ښه نو، ورته ووايه چې پلار یې بل څوک دی.
ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

ارسن لوپن وويل:

— نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مينه درسره لري او وړانديز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.

د ورونيک رنگ سور شو.

ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د گلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ويې ويل:

— خوبه ده، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنايتکار نوم نه دی پيرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصيت ته يې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووايه چې تال ه استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پيدا شوې او وروسته د يوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پيل کړو.

فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنگ کېناست. ارسن لوپن وويل:

— گرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.

فرانسوا په بېره وويل:

— هغه گوتی. مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بيا الفريد ته ور په گوته کړه؟

ارسن لوپن وخنډل:

— په هماغه ساعت کې مې له هغو رنگه تيږو جوړه کړه چې په فلزي

لکڼه کې مې موندلې وې.

— خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور ياد گاري يې وه.

دا گوتمی مې د ورسکي د مور کوتمی ته ورته جوړه کړه، او تو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې گوتمی یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـ ښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیره یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وگرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنگه؟

ارسن لوپن وخنډل:

ـ له فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چینې اوبه او گلان شفا بښونکي دي؛ پوه شوم چې تیره په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیرې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیرې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا بښونکې تیرې شته، دا تیرې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیره هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیره خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیره وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې گوهر باله. په ۱۶۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راپدېوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

شوه. د معجزې تيرې هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم بله بېلگه به يې په دنيا کې نه وي. استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کيناست او ويې ويل:

— وروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيرې په اړه وي؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيرې تر څنگ نورې وړې تيرې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه. ارسن لوپن وويل:

— د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راډيوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکي سورشو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راډيوم وړې تيرې په لاس کې نيولي او لاس يې ورسوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيرې هم ژوند ورکوي او هم مرگ.

فرانسوا وويل:

— ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيرې تر لاسه کړې ده؛ په دې تيرې څه کوئ؟

ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:

— ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟

ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:

— نه پوهېږم؛ زه له دې تيرې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزېرې هر څه راته وحشتناکه دي.

— خو د سارک په جزېره کې مو د پلار مانۍ په تاسو پورې اړه لري.

نه، له ماني او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
نو ژوند به څنگه پرمخ وږي؟
زما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:
تاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بیړه وویل:
همداسې ده.

ارسن لوپن وویل:
پولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي
یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله
لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.
ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:
سمه ده، منم یې.
ارسن لوپن وویل:

ښه نو، اوس دې د معجزې د تیرې په اړه نظر څه دی؟
تاموندلې او په تا پورې اړه لري.
سمه ده، خوزه غواړم چې دا تیرې داسې یو چاته ورکړم، چې په طب
کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې گران بیې تیرې څخه په
درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتریس بلوال وویل:
تا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

د ورونیک سترگې له اوبښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
_ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونيو؛ په بیرې یې له جیبه یو وړوکی دوربین را
وايست؛ ودرېد، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
_هاغه موټروینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_ولې؟
ارسن لوپن غلی و؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته
راننوت. د پولیسو مشر له موټره کښته شو؛ ارسن لوپن یې تر مټ
ونیو؛ ویې ویل:
_راځه!
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیرې یې خپله خولۍ له سره
لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
_ښاغلی رییس جمهور! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزېرې
اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ورلېږلې وو.
ولسمشر والانکلای وویل:
_هو، پرون یې د تیږې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره
راغلم چې د دې تیږې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د
دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته وروپېژنم.
ارسن لوپن وویل:
_ښاغلی رییس جمهوره! د مننې وړ نه ده.

—خير، تاسو بايد د دولت او امر و منئ او له موږ سره د مامور په
صفت کار وکړئ.

ارسن لوپن وويل:

—په بښنې سره، زه خپلواک سړی يم؛ نه غواړم چې په دولت پورې
ځان وټرم.

دواړه غلی ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:

—غواړم چې د معجزې تیره دولت ته وسپارم خو د خلکو د صحت له
پاره گټه ترې واخلي؛ دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخنډل:

—ولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.

—خو په بښنې سره، د دې تیرې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.

—شرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووايه.

—خو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.

—سمه ده، کوم شرطونه لرې؟

ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ويل:

—د سارک جزیره دڅو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهگاه وه؛ دا

جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې

جزیره کې د اورگاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنگي

کیشتۍ لنگر واچوي او د معجزې تیره هم تر استفادې پورې همالته

وساتل شي. په دې توگه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به

جزیرې ته راوگرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

ولسمشر وويل:
_فكر وكړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تيرې د ساتلو
مسول يې.
_مننه، زه دې كارته مناسب كس نه يم؛ ښه به دا وي چې دا ماموريت
بل چا ته ورکړئ.
ولسمشر وخنډل:
_ښه، بل شرط!
_دوهم شرط ساده دی؛ هيله لرم چې د پريوره مانۍ له ترميم وروسته
د ميرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.
ولانگلای وويل:
_دا شرط مې هم ومانه.
ارسن لوپن چېب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وايست؛ رييس جمهور
ته يې ونيو:
_په دې ليک کې د معجزې د تيرې په اړه ډېر معلومات لوستلای
شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه بايد لاړ شم.
دا يې وويل او له خدای پامانۍ پرته په بېړه له باغه ووت، خو
مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړی، پاتريس بلوال ځان ور
ورساره؛ په بېړه يې وويل:
_تگ دې له رييس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟
ارسن لوپن په خبره کې ورو لوېد:
_په دې کيسو پسې مه گرځه!

—خو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر
دې ښه چانس نه شته.
ارسن لوپن وويل:
—وېرېرم؛ هغوی به مې بندي کړي.
پاتريس بلوال په حیرانۍ وويل:
—نه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دي.
ارسن لوپن وخنډل:
—په دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته گنهگار ښکارم؛
داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.
—نه، داسې نه ده.
ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملگري پر اوږه
کېښود؛ په سترگو کې یې اوښکې راوړغړېدې.
—په یاد دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته
وروسپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونيو. نه مې هېرېږي.

۱۳_د سيوري نښه:

پاتريس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رييس جمهور تللی و؛ دی پر څوکی
کېناست؛ سره سا بې وایسته؛ ورونيک ورنږدې شوه، ويې ويل:
_کاپيتانه! رنگ دې الوتې دی؛ څه خبره ده؟
پاتريس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وويل:

_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولي؟
پاتريس بلوال د هغه پر سرلاس تېر کړ، ويې ويل:
_ارسن لوپن عجيب انسان دی؛ دی هيڅوخت له چا د مننې تمه نه
لري.

ورونیک وويل:

_خو د هغه په خبره کې وېره ښکارېدلې.

—مېرمنې! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ویره یې پر ځای ده. تېر کال یې زه او مامان کورالي له مرگه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سیکې یې له غلو بچ کړي؛ دولت ته یې وسپارلې، خو "مننې" ته ماتله نه شو. (۱—د زرو زخېرې کتاب.)

خو کاله مخکې د المان د دولت مهم سیاسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په یوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته یې تسلیم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مینځ کې گنگوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سیند ته غورزولی او ځانورنه یې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وویل:

—خو نه ومې.

—خیر، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جگړې مخکې یې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د یوه امریکایي فیوډال په میلیونونو شتمني یې له هغوی څخه وژغورله، خو بیا هم پولیسو شک ورباندې کاوه (۳—د پړانگ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې یې د سویس په کانال کې یو سړی وموند؛ مهم اسناد یې په خپله مصنوعي سترگه کې پټ کړي وو، خو بیا هم پولیسو خپل نه کړ. ورونیک وخنډل او ویې ویل:

—ارسن لوپن د نړۍ ترټولو هوښیار او زړور انسان دی. پاتریس بلوال د میز له سره د چایو پیاله ورپورته کړه:

—ارسن لوپن له پخوا راهيسې پيژنم؛ يوه بله كيسه يې هم د اورېدو وړ ده. د سيوري نښه به مو اورېدلې وي؛ دا په گڼو چاپي مطبوعاتو كې راغلې ده، خوزه د ارسن لوپن له خولې كيسه درته كوم فرانسوا خپله څوكۍ ورنږدې كړه.

پاتريس بلوال وويل:

—ارسن لوپن څو كاله مخكې تلگراف راولېږه؛ خبر يې كړم چې پاريس ته راځي؛ ما يې هم په خپل كور كې پذيرايي وكړه. ما په بلاك كې ډېر گاونډيان لرل، خو له دوى سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خونبېدل چې د دوى په اړه كومه پوښتنه وكړم.

په هغو ورځو كې مې د تاريخي آثارو له يوه پلورونكي څخه يوه ښكلې تابلو اخيستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ويل يې چې په تابلو كې معماري د پخواني يونان په سبك جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمړينې ستنې لري. ورياده مې كړه چې دا يوه واقعي تابلو ده؛ په څنگ كې ليكلي تاريخ ته يې وگوره. تابلو د ۱۸۰۲ كال د اپريل پر ۱۵ رسامي شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربين كې مخامخ كور ته وگوري.

لمر و؛ دمخامخ تامين لومړى پور په اسانى سره ليدل كېده؛ د ويدېدو تخت او ښكلې څوكۍ ښكارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټكان وخوړ؛ په بېړه يې وويل:

—وگوره، په مخامخ كور كې همداسې يوه تابلو راځوړنده ده.

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ويل، تاريخ ته يې وگوره. ۱۸۰۲ کال د اپريل ۱۵
ارسن لوپن وويل:

ـتا يادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده؛ نو د
گاوندې په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم!

ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لويز درمونت نومېږي؛ ژوند يې سخت دی؛ يوه وره لور لري؛
خپل ژوند په کارگرۍ او خياطۍ پرمخ وړي؛ نيکه يې شتمن سړی
و، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.

ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربين يې پرمېز کېښود ويې ويل:
ـهغه وخت يې مشهور شاعر، اندريه شنيه هم اعدام کړ.

ومې ويل:

ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.

ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.

ومې ويل:

ـد تامين چوکېدار راته وويل چې دا تاريخ دې ښځې ته ډېر اهميت
لري.

ـپوه نه شوم.

دا بېوزله ښځه بايد هره ورځ کار وکړي او خپله وره لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا ميرمن د اپريل پر پنځلسمه کار

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږي او د شپې
ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خود تابلو تاريخ او په همدې ورځ د
دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو خبران کړي يم.
ارسن لوپن وويل:

—پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له
هيچا سره اړېکې نه لري. وگوره! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را
ووته، ښځه هم ښکاري؛ خبره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه
شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ورواخيسته ويې ويل:

—راځه!

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو.
گاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په
لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې
ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوگرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو
غاړو ته يې زاړه کورونه وو؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه
را تويېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه
کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلې را وايسته؛ ور
يې خلاص کړ او دواړه کور ته ورننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد؛ مخ مو وروگرځاوه؛
يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛ سوالگرو

ته ورته رنگونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛ تېر شول.
يوډاله جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ورننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېد، زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال
پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې
راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو
غاړگۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:

— جالبه ده! دا خلک څه اړېکې سره لري؟

دوې په عمر پخې ډنگرې ښځې، يو خدمتگار، حکومتي مامور او
يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ورننوتل.
حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې توکړۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خوبخت ياري راسره وکړه؛ له
وره يو ماشوم راووت؛ د رايونر ډکوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛
کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې
ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر
ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه
په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛
ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نرۍ چاقو راويست؛ د کولپ
په سوري کې يې تاوکړ؛ دروازه خلاصه شوه.

په بېرې ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوتلي
ښکارېدل؛ دې گڼو بوتلو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانگې مې په

احتياط ليري کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظري په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې ليدلې و.

زېږې، پايبې، چوتره، هرڅه په يوناني سبک جوړ ول؛ حيرانوونکې دا وه چې د اپريل په پنځلسمه د پاریس په يوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.

زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په يوه هوار ځای کې گڼ کسان د دايرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.

نيم ساعت وروسته په گډه ولاړ شول؛ سوالگر او هغه چاغ سړي سگريټونه ولگول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله يو بل ښه پيژني. موږ ليري وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې يې تودې دي. کومې ميرمنې چې د الماسو غاړگۍ يې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه يې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې يوه وحشتناکه ناره راووته او د ځا خواته يې منډې کړې.

همالته يې د کاريگر له کوچيني زويه جامې وايستلې؛ کميس يوه ور واخيست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنگري ښځې غوټه کړه او خولۍ يې د هغه له گوتو وايستله. دوی يوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو يې عادي حالت نه درلود؛ ټول يو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکت په خپلو ځايونو کېناستل.

ټول غلي ول؛ په خېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی و خوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلي خولې ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په خبره کې يې نا اميدې پرته وه.

دوي ډنگرې ښځې او کارېگره ميرمن پر زنگونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژپل؛ گاونډۍ هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ خبره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو. ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس و غوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوې. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنماي معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کېښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛ يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:

—مهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نومېږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د
خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والاندریه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د
خرڅلاوله پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينگار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د
پلورلو اعلان يې وليد، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه
بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو
يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ-مټ هماغه تابلو وه
چې زما او زما د گاونډۍ په کور کې راڅرېدله.
ويې ويل:

— همدا ځمکه ياودې؟

— هو

— دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په بناغلي
درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ
يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې،
خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين
شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بېړه وويل:

— څه؟

— دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزې.

ارسن لوپن وويل:

— نو څه ته ماته يې!

درته وایم بی! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د درمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوی او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونه ویني؛ خو یو ماسپینین یې زوړ خدمتگار په بیره کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوڅې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتگارا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتگار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیره باغ ته ووت. درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.

هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت. ارسن لوپن وپوښتل:

—کوم وخت و؟

—د انقلاب دوهم کال...

ارسن لوپن په دېوال کې تومبلي جنتري ته وکتل:

—په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه

موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.

ارسن لوپن وویل:

—بیا؟

—هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتې وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنگه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ، نورې ځمکې او جواهرات پر یوه انگلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښته وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتمني ورکه شوه.

ارسن لوپن وویل:

—خو د پارسي د سیمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.

—دا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمتې دېوالونه راوگرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ د عوایې وکړه، خو قضیه یې ونه گټله.

شارل په دولت کې له يوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پيسو په مقابل کې يې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ موري يې د ډېر زړښت او خور يې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له يوه زاړه خدمتگار سره يواځې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې يوه حيرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت يوې پخوانۍ زړې خدمتگارې د ژوند په وروستيو کې شارل ته اعتراف وکړ چې درمونت د انقلاب په پيل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونيول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا يې هم وويل چې دا لوی گنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقيق ځای يې نه دی معلوم. شارل او د هغه زاړه خدمتگار نيمايي باغ پر بل مخ را واپاوه، خو نتيجه يې ورنه کړه.

ارسن لوپن وويل:

— څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په پاغ کې وي؟
— نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پايه سرمايه داره ونه ليد. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.
— بيا؟

— شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا يې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځينو سيمو ته

بیلچې او کولنگان نیولې وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور
اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کیندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت،
خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په
لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې
دوره وخوره. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وښنېده؛
تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:

د شارل له مرگه وروسته څه پېښ شول؟

موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:

د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې گنج پسې گرځي؛
په باغ کې یې یوه لوبښت ځای هم له اړولو پرته پرېښود، خو څه یې
ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو
ځل د اړېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لایې تمه نه ده
ختلې؛ کله کومه تېره له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښته
شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې
تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې
غیبې پېښې په انتظار ناست وي.

دوی د کال له پیل څخه دا اړېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري
چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه گرانیه خزانه به
ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

کوي؛ هر يوه يې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په يوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت يې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې يوه ورځ به يې د نيکه خزانۀ له څا څخه راووزي. ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سگرت يې ولگاوه؛ د دوکان مالک ته يې وکتل او ويې ويل:

ـ بناغيله والاندريه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندريه په خپلو ذره بيني عينکو سپين دسمال تېر کړ:

ـ زه په دې باور یم چې هيڅ هم نشته؛ هسې يې د يوې ليوونۍ خدمتگارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانۀ وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـ نو دا يورنگه تابلو گانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو گانې يې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله يې تابلو را واخيسته؛ پر مېز يې کېښوده؛ په څېر يې ورته وکتل.

والاندريه وويل:

ـ يوه يې همدا ده؛ بله يې د درمونت د يوې لمسۍ په کور کې راڅرېږي او له درېيمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ويې ويل:

ـ په درېيو تابلو گانو يو تاريخ ليکلی، د اپرېل پنځلسمه!

والاندريه وويل:

— په ټولو تابلو گانو ۲-۴-۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.

د ارسن لوپن شونډې و خوځېدې:

— دا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...

يودم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:

— له دې کورنۍ پرته بل چا د دې گنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟

— ولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسيو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندنې وکړې؛ وروسته يې د دورمونټ د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوگران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا گنج به پيدا کوي، خو بريالي نه شول. بيا دا کور د دولت د بوديجې له پاره مهم وگڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونټ له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سيمه کې کېندنې وکړي، دولت ته بايد ټکس وروسپاري.

ارسن لوپن وويل:

— څومره؟

— د کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که يې گنج وموند، په دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د گنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.

ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

—مهرباني وکړئ، دا بې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه
ليک راته واخلي.

والاندریه په حیرانی ورته کتل.

ارسن لوپن وویل:

—یو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې
راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه
ووسي.

والاندریه وویل:

—ته لیونی یې، هلته هیڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.

—خیر، ته به خپله برخه کمیشن واخلي.

والاندریه قلم ور واخیست او د پیسو د اخیستلو رسید یې ولیکه.
کاغذ یې ارسن لوپن ته ونيو ویې ویل:

—هيله کوم، د پنبیمانی په صورت کې باید د اپریل تر پنځلسمې،
اته ورځې مخکې خبر راکړی، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت
وارثینو ته څه نه وایم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د گنج د
پیدا کولو بېځایه تمه پیدا شي.

ارسن لوپن په خبره کې ورو لوبید:

—نه، همدا نن یې خبر کړه! غواړم چې یو کال خوشاله و اوسي.

دواړه د والاندریه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته
وویل:

—د گنج په اړه په څه پوه شوي؟

ویې خندل:

نه، يواځې يوه ښکلي سرگرمي ده.

خو په دې سيمه کې سل کاله کيندنې کېږي.

د کيندنو پرځای بايد فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره ۳۲۵ ورځې لرم، خو که مې دا خزانۀ هېره شوه، ته به يې راپه يادوې.

مياشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې يادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ يو ځل دوه درې مياشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه يې کول. يوه ورځ دخپلو ځينو کارونو د ترسره کولو له پاره افريقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هېڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د درمونت په اړه مې ځينې اطلاعات ترلاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسی (زموږ گاونډی) څو کاله مخکې له يوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له يوې بلې شتمنې نجلۍ سره يې واده وکړ.

همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په يوه ليک کې وليکل، خو هغه زما يو ليک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپرېل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې کېدلۀ او په پای کې همدا ورځ راوړسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سيمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاريگر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړول.

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوونې د دفتر
مشر والاندريه راغی؛ په مینه یې روغې وکړې، ویې ویل:
_بښه نو، ملگری دې لا تراوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:

_نه

والاندريه ټوخي واخیست؛ ویې پرېنجل، له لمره سیوري ته شو؛
ویې ویل:

_د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ بېوزلو ته تمه
پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملگری
درک نشته.

د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې راووتل؛ ټولو زړې جامې
اغوستې وې؛ له څېرو نه یلي بنکارېدل؛ دوی تر موږ را تاو شول؛ د
ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي،
خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما گاونډۍ وویل:

_که هغه رانه غی، بیا؟

مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالگر بوډا وویل:
_والاندريه ته یې لس زره فرانکه ایښي دي؛ که یې درک ونه لگېد؛
دا پیسې باید موږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې ووېشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په څېرو کې یې نا امیدي له ورايه
بنکارېدله.

وخت ووت؛ دوو ډنگرو ميرمنو دېوال ته خوار ولي ولگول؛ خيرن
چاغ سپری عصباني و؛ وروسته يې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې
يې لارې باد شوې، ويې ويل:

—دې احمق سپري پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غريبۍ يې
وايستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وايي.
بيا يې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې يې سپکې سپورې راووتې او
غلی ودرېد.

د موټر سايکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛
ورمېړونه کاره شول؛ يو څوک پر موټر سايکل سپور و؛ جامې او
څېره يې په خاورو ککړه وه؛ په موټر سايکل پسې ليکه دوړه
بنسکارېدل.

موټر سايکل نږدې ودرېد؛ سپري ته مې په ځير وکتل؛ اه خدايه!
ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې يې اغوستې وې؛ څېره يې له
دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

—غلط شوی خوبه نه يم؟

ارسن لوپن يې خبره واورېده؛ ويې خندل؛ مخکې راغی؛ ويې ويل:

—نه، يواځې بربټونه مې خرېلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس يې راکړ؛ وروسته يې له جېبه يو کاغذ را وايست:

—بناغليه والاندریه! دا يې هم د پيسو رسيد.

بيا يې يوه ماشوم ته وويل:

—هله، له بناره يو کړايي موټر راوله!

ماشوم حیرانی سترگي ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه!
_هله نو، ژر؛ وږی یم، له تندې مې ستونی وچ دی. یواځې پنځلس
دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاړه گدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ څنډه
ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه
تینگ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
_بښنه غواړم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت؛ پنځلس نفره مړه
شول؛ اړوم چې له زخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زور
موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راوړسوه. ښاغلیه
والاندريه! هبله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم
یې د موټرسایکل پرتانکی لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتگ له امله
بښنه غوښته. وروسته یې یو دم وویل:
_اه! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
_وخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر
ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انگړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو؛ څا ته نږدې
لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمړين لوبنی نیولی وي. په لوبنې کې غشي ته ورته ډبرين تير بنکارېده. تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنگ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه بنکارېدل. ارسن لوپن يوه دقیقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل: _هيله کوم يوه چاره راکړئ!

چاغ گردي سړي له جبهه تېره چاقو را وايست. ارسن لوپن لومړۍ خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندینۍ برخه ولگېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابنه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچینی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل: _بناغليه والاندریه، دا درسره وساته. والاندریه رېږدېدلې لاس وروغځاوه. ارسن لوپن وويل: _د الماسو يوه وړه ټوټه ده.

ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خونبي ورتوله شوه. ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړۍ يې يو کوچینی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

د درمونت د کورنۍ د غړو سترگې رډې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په ځیر ځیر یې د ارسن لوپن گوتو ته کتل. خو چاغ څیرن سړی یې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه نارې یې تر خولې راووته!

—اه خدایه! شکر.

دوې ډنگرې خويندې له ډېرې خوشالي یې هوبڼه شوې؛ بودا سوالگر دعاوې کولې. د وړو—زړو سترگې له اوبڼکو ډکې وې. ما هم په حېراني تر مجسمې لاندې جوړ شوي درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.

په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند. لومړۍ پوښتنه مې دا وه:

—تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود. ویې خندل:

—د درمونت بېوزلو وارثینو تر ما ډېره اړتیا ورته درلوده.

—خو څنگه دې دا خزانه پیدا کړه؟

ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:

—اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوگانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغي په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېریادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

خزاني د پټېدو ځای د خوب په څېر ور گرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه. د هغه يو زوړ خدمتگار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر څا راگرځېده، فکر مې وکړ د تابلوگانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز څا ته نږدې په همدې ډبرېنه مجسمه کې دی. ومې ويل:

—نو څنگه پوه شوې چې د غشي سيوري به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي، چې ترلاندې يې خزانه پرته وه؟ ارسن لوپن له قهوي څخه غوړپ وکړ، ويې ويل: —د تابلوگانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راگرځي او د اپرېل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوري د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې ترلاندې يې خزانه پرته ده.

—خو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟ —درمونت له دولت سره مخالفت درلود؛ سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بېړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلگونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛ نتيجه مې واخيسته، ځکه د

سرو زرو د کڅوړو پټېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو دقیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپینین دوې بجې وې؛ ده هم د غشي سیوری په
نښه کې؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.

ارسن لوپن غلی شو، وېي وخنډل، وېي ویل:
_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه
شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

وېي ویل:

_د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کڅوړو او اوزه ګډه وه؛ ډېر ځای یې
نېو؛ دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به
د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې
فرانسوا او د هغې مور ورونيک ته مخ ورواړاوه:

_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزاني او رازونه یې بېرته دولت ته
ورسپارلې دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماته شوی.
ورونیک وویل:

_ارسن لوپن اوس چېرته لار؟

دم گړۍ خو يې د افريقا نيت درلود، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پراوړه لاس کېښود، ويې خندل:

—تمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ! د گډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شې موندلی.

ورونیک وويل:

—له استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انگلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انگلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انگرې ووت.

۱۴- حیرانونکی مساپر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملگري وويني، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ورپورته شول؛ سگریټونه یې لگولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ويلي. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوبې (د رېل کوتې) ته ورغی؛ په کوبه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې گاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترگو څخه وپوهېده چې دې کوبې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې بېرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پرسرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

— اه گرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستگا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوتې ته راننوت؛ گاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیرته ور وکتل؛ د ښځې په خبره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با اډبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکتايي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټول.

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راوړ، خو کومه نتیجه یې وانه خيسته. کله چې یې دوهم ځل گاونډی میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترگې یې ردې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترگې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونيو؛ له ارسن لوپن سره یې سترگې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترگو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

—میرمنې! خوښه مونه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترگو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. درې واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د رېل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د څنګ له کوپې د مستو او بې تربيه ځوانانو خندا راغله.

گاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

—دا سړی پېژنې؟

—نه

—ارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

—امکان نه لري؛ ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو؛ يوه اوونۍ
مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې
ختلی دی.

د ښځې په تندي کې گونځې پيدا شوي؛
—پر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل
يې چې ارسن لوپن وتښتېد.

—که داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟
—د دې سړي وارخطا راتگ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا
ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:
—غم مه کوه! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوبه که به يې
ونيسي.

غلی شو؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي خبره يې په خولۍ کې
پټه وه. ښځې ته يې وويل:
—نو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب يې وانه وړېد.

يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې
ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترگو
تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه وليکل شوي.
تېره شپه يې تبه وه؛ سترگې يې نه وې پټې کړې؛ خوب ورته، ځکه
چپرکت ته وخوت.
ښځې په وېره وويل:

—تاسو باید ویده نه شئ.

ارسن لوپن سترگې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په څیر څیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکت کېښود.

ارسن لوپن وویل:

—خو ماته خوب راځي.

یوه شېبه یې د رېل له کرکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترگې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پیژانده، خو ولې یې پر رېل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه

په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نټېجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټکتیا وایي.

یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بیرې یې سترگې رڼې کړې؛ نا پیژانده سړي تر ستوني نیولې و. گاونډۍ ته یې وکتل، تندۍ یې ویني و.

ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې گوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.

سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همدا سې ټینگ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پری تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې. د ارسن لوپن په زړه کې ورتېره شوه:

—اه! دا سړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جبهه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د گاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته گران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جیب کې واچول.

بنځې په زحمت سترگې خلاصې کړې؛ په بیره یې له خپلو لاسونو بنگړي را وایستل او د سړي پنبو ته یې ور وغورځول.

سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنگړی جیب ته کړ. بنځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله. سړي سگریټ ولگاوه؛ یو یو غمۍ یې سترگو ته ونيو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه وپلټل؛ دولس زره فرانکه او د هغه د یادانېست کتابچه په گوتو ورغلل.

ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینۍ، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلاده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپيژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید. ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله خبره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پيژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل کاره ملگري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلی نوم د مدافع وکیل يو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر رېله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې درېږده؛ پرسپک، مغازه، رېل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تینستې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر يوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر، يا ناوخته، بس! د پوليسو له پاره تیاره گوله وه، هغه يې لاس تړلی نیولی شوای.

ارسن لوپن يوه بله اندېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کويې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چيغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نیول کېدل حتمي وو. له ځان سره يې وويل:

—کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سگرت ځکاوه او له کړکۍ څخه يې له ښکلو منظرو خوند اخيست. وروسته يې د ارسن لوپن د يادښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته يې وکتل؛ داسې ورته وایېږده لکه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله کله به يې د سگرت د لوڅي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

رېل تېزو؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چيغې راتلې؛
—د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټکو گامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چيغه کړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بېړه يې د ارسن لوپن بالاوېښ
واغوست.

رېل د سن له سيند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پاڅې وړ
پورته او کړکۍ يې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وويل:

— احمق نه پوهېږې چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرگ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تياره شوه؛ د ارسن لوپن سترگې رډې
راوختې؛ سړي له کړکۍ څخه خپلې پښې ايستلې وې.

تياره، د رېل لوگۍ او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه!

مرگ حتمي و، خو د رېل سرعت يودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده

چې تونل د ترميم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر

کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېگر کار کوي او د

رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تياره کې ورک شو.

ريل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کويې ته راغلی لوگی وړ سره

يووړ؛ رېل په يوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې يو بل

تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال بڼځه په هوښ راوسته؛

لومړی يې په خپلو جواهراتو پسې سترگې وغږولې، خوتمه يې

وخته، بيا يې د ارسن لوپن له خولې پلستر ليرې کړ.

بڼځې په بېړه وويل:

— د خطر زنگ ووهم؟

ارسن لوپن وخنډل:

— نه، دا کار به دی په خپل وخت کړي و.

—خو وېرېدم، وژلم يې.
غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
—اوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
—پوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات ترلاسه
کړئ.
بنځې سره سا واپسته:
—امکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول
شي.
ارسن لوپن وويل:
—مېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس راوغواړه ورته
ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترگو وليد؛ هر څه يې درنه
يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. نښه يې تور بلايونس
دی چې په لستونو کې يې اسمانې رنگه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو
پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ بنځه په فکر کې ډوبه وه.
وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
—پوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما
پيژنې؛ په دې توگه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن
ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شي.
ريل لا درېدلی نه و، چې بنځې چيغې کړې!

د خدای له پاره، تبا شوم، هرڅه یې رانه یو وړل.
خو پولیس راغلل؛ ښځې یواځې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې
چې زما نوم وروډن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا
رانه وکړه.
یو چاغ سپری راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو
مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ وروړ او و:
_ډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟
_هو، په خپله و.
_اوس چېرته دی.
_د سن سیند ته نږدې یې له رېله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوبښکې یې پاکې کړې وې ویل:
_تور بالا پوښ یې پر تن و؛ په لستونو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ وروړ او و:
_د ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سره سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او
پښې یې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، وېې ویل:
_ښاغلیه! دا سپری ارسن لوپن و؛ بیرته وکړئ، نیولی یې شی؛ که
غواړی نوزه به هم مرسته در سره وکړم.
د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د رېل د
رییس په دفتر کې و. گڼ کسان ترې را تاوول.

ارسن لوپن ته دا ځای خطرناک مالوم شو؛ هڅه یې کوله چې له گڼې
گونې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنگ ولاړ و. د پولیسو
مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:
_بناغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.
د پولیسو مشر وویل:

_دوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لېږلي دي.
ارسن لوپن حیران شو:

_څه وخت؟

_لږ مخکې؛ پر بایسکلو لاړل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شې ترې
تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:
_فکر نه کوم چې مامورین دې د ارسن لوپن په نیولو بريالي شي؛
هغه هم پر بایسکلو.

_ولې؟

_دا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.
د پولیسو مشر وځنډل:

_زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، همالته
به یې ونیسو.

_فکر نه کوم.

_پروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.

ارسن لوپن وویل:

_داسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

د پوليسو مشر په حيراني ارسن لوپن ته وکتل:

—ته له کومه پوهېږي؟

—په کويه کې يې همدا ويل؛ ما په خپله وليد؛ له جبهه يې د رېل د حرکت ليست را وايست او د رامین سيمه يې په نښه کړه.

د پوليسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل يې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد؛ له ځان سره يې وويل:

—شک يې نه وي کړی!

يودم يې وخنډل:

—دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمايه مې ده؛ د غله نيولو ته بېړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نيولو ډېر چانس لرو، ځکه ماته هغه سيمه مالومه ده.

مخکې تر دې چې د پوليسو مشر څه ووايي گاوندۍ د ارسن لوپن خبرې تصديق کړې:

—بناغليه دا سړی موسيو برلات نومېږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.

د پوليسو مشر به د زندان د مرستيال د ميرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ويل! هېڅ، ځکه يې په ډېره مينه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود، وپې ويل:

—موسيو برلاته! که د دې غله په نيولو بريالی شوې، قانون به دې تل پوروي وي. خوشاله يم چې د ارسن لوپن د نيولو له پاره دومره زړه کوئ.

د پوليسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونيو، يوه موټر ته يې ودر اوو؛ د ماول او کاستون په نومونو يې دوه تنه پوليس ور وپېژندل او ويې ويل چې دا دوه پوليس د ده په خدمت کې دي.

موټر حرکت وکړ؛ خومره چې د رېل له سټيشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې گړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورينو په مرسته ډېر څه کولای شوای.

حيرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نيولو پسې ته!! وروسته يې دواړو پوليسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې يې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پوليس نه وای، نو د تلاشي له پوستو به څنگه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل يې بايد موندلی وای؛ له هغه سره يې پيسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک يې په رازونو پوه شي.

نيم ساعت وروسته د دارتال سيمې ته ورسېدل؛ د پوليسو په مرسته يې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امين د سيمې ټکټ اخيستی دی. ماول وويل:

د امين رېل نولس دقيقې وروسته د بوستي په سټيشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نيسي او د پاريس خواته ځي. ارسن لوپن وويل: تر هغه ځايه خومره لار ده؟

—دروېشت کيلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
—دروېشت کيلو متره او نولس دقيقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېزته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل
تور لوگی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټیشن ته ور ورسېدل. په بېړه يې ټولې
کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټیشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د
رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې
ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او
په گڼو ونو کې ننوت.
ارسن لويه په غوسه چيغه کړه!
—غله د پوليسو موټر ليدلی و.
د سټیشن رييس وويل:
—که دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره
ومومئ.
خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه پوليس ته اشاره وکړه؛ هغه په گڼو ونو کې ننوت، خو
ډېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛
لومړي پوليس په سترې سا وويل:
—هلته وگورئ! غل تر دېوال واوښت.

ارسن لوپن په بېره مخ وړ وړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر دېوال پټه شوه، خوه غوښتل چې په يواځې ځان غل ونيسي، دی وېرېده چې د غله په جيب کې يا د اښتونه به پوليس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ويي ويل:

__ ښاغلی ماسول! تاسو کين لوری وڅارئ! کاستون به هم ښی. خواته لاړ شي، په دې توگه به غل د تېښتې لارونه لري. يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، ويي ويل: __ که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر يو يوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتياط څانگې ليرې کړې؛ د ځنگل دا برخه گڼه وه؛ د څانگو له لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به يې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پانډو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، يو ځای پنگه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتياط ورغی؛ غل په پنگو دېوالونو کې ولاړ و. پيسې يې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه وړ واپوله، خو د ماشې د کښولو وخت يې ونه موند. پرمخې پرېوت، تر څو چې يې لاسونه ښورول، دروند سوک يې ژامه يوې خواته کړه کړه؛ ارسن لوپن وويل:

__ گرانه ملگريه! زه ارسن لوپن يم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ويي. سپاره! ژمنه کوم پوليس نه خبرېږي. غله په حيراني ورته کتل... ارسن لوپن وويل:

—سم نه وایم؟

غله وویل:

—سم وایي.

غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جېبه تېره چاره را واېسته؛ ارسن لوپن څنگ بدل کړ؛ د غله لاس یې ونيو؛ زنگون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ویې ویل:

—په مهربانۍ پوه نه شوې!

غل یې پر غوړ په سوک وواهه، بې هوښه شو.

ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جېبه یې د هغه د دیادانت کتابچه را وایسته، خو پانې یې واړولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:

—پیر اوږي! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لونیې یې یواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې. د غله څېرې ته ځیر شو، ویې ویل:

—اوس پوه شوم چې داسې په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.

وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:

—دا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.

لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډزیې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:

—د ډزه اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا وويني.

د گاونډۍ پيسې او جواهرات يې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په گڼو ونو کې ننوت. شل دقيقې وروسته يوه کوچينې بازار ته ورسېد، ملگرو ته يې تلگراف وکړ چې د ځينو ستونزو له لاسه هغوی نه شي ليدۍ.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې يې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار يې د فرانسې د اکوۍ په ورځپاڼه کې ولوستل:

— تېره ورځ ارسن لوپن وټوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا يې هم څو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې يې د سارک په جزیره کې د معجزې تېره د غلو له منگولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر بناغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توگه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټيټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لاهم د پوليسو تر تعقيب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې گونگوسې پيدا کړې؛ دوی ويل، ارسن لوپن يو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ورسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وېنل شي.

خو ارسن لوپن غلې و؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.

دا تصور سم و؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوۍ ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خپره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:

"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترگه وکتل، خو زه په مننې پسې نه گرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.

د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملگري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزيره کې خپل ورک زوی ومومي.

د سارک جزيرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزيرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو. د دې پېښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.

خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيگناه راته واپسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د رېل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وگرځي، خپل ډېر وخت
بېځایه تېروي او په اوزاو پسې گرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له
تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي ټاکل شوي. "
ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library